

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 38

Dijous, 6 de febrer de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 26, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la música cantada en català

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió dels residus especials

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

— **1. Interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català** (Tram. 300-00051/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 2436
Resposta: conseller de Cultura. 2437
Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 2438
Contrarèplica: conseller de Cultura. 2439

— **2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya** (Tram. 300-00108/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Tura i Camafreita (S). 2440
Resposta: conseller de Medi Ambient. 2441
Rèplica: Sra. Tura i Camafreita (S). 2443
Contrarèplica: conseller de Medi Ambient. 2443

— **3. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus especials** (Tram. 301-00034/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU). 2444
Resposta: conseller de Medi Ambient. 2445
Rèplica: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU). 2447
Contrarèplica: conseller de Medi Ambient. 2447

— **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució** (Tram. 302-00059/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Barenys i Martorell (S), que anuncia la presentació d'un text transaccional. 2447
 — Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 4)
Torn a favor: Sr. Ridao i Martín. 2449
 — Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 3)
Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia. 2450
 — Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena. 2451
 — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)
Torn a favor: Sr. Lora i Lillo. 2452
Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau. 2453
Posició del grup presentant: Sra. Barenys i Martorell (S). 2454
El secretari primer llegeix el text transaccional. 2455
Votació dels punts 3 a 5 del text transaccional (12:25:16): rebutjats per 47 vots a favor, 54 en contra i 14 abstencions. 2455
Votació dels punts 1, 2, 6 i 7 del text transaccional (12:25:52): aprovats per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions. 2455

— **5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya** (Tram. 302-00060/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 2455
 — Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Escudé i Pladellorens. 2456
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2458
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 2458
Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 2459
Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 2460
Posició del grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que accepta l'esmena presentada. 2461
Votació del punt 1 (13:08): rebutjat per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció. 2462
Votació dels punts 2 i 3, amb l'esmena incorporada (13:09): aprovats per unanimitat. 2462

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital
(Tram. 302-00061/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV), que anuncia la retirada dels punts 2 i 5. 2462

— Esmena del G. Mixt (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. 2463

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo. 2465

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Carbonell i Abelló. 2466

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Vilardaga González. 2467

El Sr. Carbonell i Abelló (S) intervé per contradiccions. 2468

El Sr. Vilardaga González (P) li respon. 2469

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 2469

Posició del grup presentant: Sr. Guillot i Miravet, que accepta les esmenes núm. 1 i 3 de Convergència i Unió, i núm. 1 del G. Mixt. 2470

Votació dels punts 1, 3 i 4, amb les esmenes acceptades incorporades (14:12): aprovats per 75 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció. 2471

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Aquesta interpellació sobre la música cantada en català ha coincidit en la seva presentació amb el debat i la votació positiva de la Proposició de llei sobre la música cantada en català que el Grup Socialista va presentar ahir en aquest Ple i que va ser acordada la seva presa en consideració. Això fa, per un cantó, que, el plantejament inicial que havíem previst per a la interpellació, el variem, com ja indicarem, perquè la volíem pivotar sobre dos aspectes, un dels quals, doncs, el reservarem per al debat que s'ha d'obrir en ponència, i posteriorment en comissió i en ple, sobre aquest aspecte.

Per començar la interpellació, jo voldria llegir unes paraules de Josep Gifreu com a pròleg a un llibre titulat *La indústria musical a Catalunya*, de Daniela Jones i Jaume Baró, i en aquest pròleg en Josep Gifreu apunta que «la lògica de penetració del consum musical en les societats desenvolupades del planeta ofereix una de les cares més espectaculars de les noves relacions entre global i local. Més que les altres indústries culturals, la de la música i videomúsica desafia cruament els tòpics tradicionals sobre les identitats nacionals i culturals i apunta unes condicions de recreació i d'expressió de les diferències totalment noves respecte a l'etapa discogràfica anterior a la globalització.

»La problemàtica específica de Catalunya i de l'espai del català pel que fa a la indústria i al mercat musicals no és molt diferent de la pròpia d'altres comunitats lingüístiques i demogràfiques d'àmbit restringit de la mateixa Europa. De tota manera, allò que en realitat li dona una especificitat és, com en altres sectors, el fet de la doble dependència: la tradicional dependència del mercat català respecte a la indústria musical espanyola i, lògicament, la dependència respecte a la indústria

transnacional anglosaxona, cada dia més preeminent i, en general, de més qualitat artística. Les dues dependències del mercat musical català vénen facilitades encara per un doble mecanisme: la concentració de les seues decisòries i decisives de la indústria discogràfica a Madrid i el suport incondicional del sistema dels *mass media* espanyols als dos fluxos musicals esmentats, especialment a través de les grans cadenes de ràdio». Aquesta, que és una anàlisi, jo crec, correcta i en la qual hi hauríem d'estar tots d'acord, és sens dubte el marc del qual hem de partir en qualsevol proposta sobre la realitat i el futur de la música en català a casa nostra; és el marc que ens permet, per exemple, el mínim consens trobat ahir, és el marc que ens permet i és el marc que espero que ens permeti també un altre consens, que nosaltres proposaríem, a partir d'aquesta interpellació.

Ahir mateix esmentava la ponència presentada per l'ACIC en el I Congrés de Música a Catalunya, presentada concretament per Josep Tero, Miquel Pujadó, Lluís Marrasé, en nom de l'entitat, perquè en aquella ponència els representants de l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana marcaven la problemàtica del seu sector en dos pivots, com deia. Per un cantó, en l'accés normalitzat, en la manca d'accés normalitzat a ràdio i televisió; dic que aquest és un pivot que jo avui oblidaré perquè em sembla que hi vam posar les bases per començar a parlar-ne. Tampoc m'he d'estar de dir que avui els mitjans de comunicació, doncs, estan reflectint en part una realitat inexistente, i avui hem pogut sentir per veu o llegir com alguns representants de la Corporació ens explicaven que ells ja complien aquest tant per cent. Jo ahir mateix aquí vaig dir que l'emissora de la Corporació que més s'apropa a complir aquest tant per cent té la mitjana d'una cançó i mitja en una hora, que no arriba ni amb escreix a aquest tant per cent. Però, en tot cas, tindrem molt temps per parlar-ne en la ponència, i tirarem endavant...

El segon pivot que plantejava l'ACIC i amb el qual nosaltres estem d'acord és el que ells anomenaven la «manca d'infraestructures»; la manca d'infraestructures a diversos nivells. Per un cantó, ells parlaven de la manca d'infraestructures de relació entre compositors i intèrprets, que aquest és potser el més difícil d'establir des d'una política cultural i, per tant, és en el que farem menys èmfasi, sense oblidar la seva existència. Parlaven també d'una manca de professionalització de la crítica musical especialitzada; és també un altre aspecte que des de la política cultural és difícil d'incidir-hi, es poden fer passes, però és difícil incidir-hi, i, per tant, tampoc hi posarem èmfasi. Parlaven de la programació normalitzada del producte català per part de les institucions, és a dir, d'una manca de programació normalitzada de producte català musical per part de les institucions, i parlaven, per part de les institucions, del concepte ampli que hem de tenir d'això, i feien referència –i això és cert– al fet que la programació musical de moltes institucions es mou per modes, i es mou per modes que són allò que marca la indústria discogràfica, i que, per tant, les contractacions musicals de moltes institucions tenen a veure més amb campanyes de màrqueting organitzades des d'empreses transnacionals que des d'uns criteris de política cultural de les institucions; això és cert. Ells també feien referència, per

exemple, a la inexistència d'una discogràfica d'àmbit nacional —ells l'anomenaven «forta i eclèctica»—, d'una discogràfica que tingui com a radi d'acció el mercat lingüístic català, que aquí sí que potser des d'una opció de política cultural alguna cosa es pot fer. Nosaltres no creiem, segurament, en l'existència d'una discogràfica pública, però sí que creiem en l'existència d'una política cultural que tendeixi a la creació o d'una discogràfica en la qual hi hagi participació pública, o que des d'una política cultural pública es tendeixi a crear una col·lecció, un segell específic, participat per aquestes discogràfiques, que faci aquesta funció. Parlaven també de la manca de distribució professionalitzada de la música en català, de com les grans distribuïdores aboquen molt poc interès en la distribució de la música en català. Parlaven també de la inexistència de sales petites, que és segurament la xarxa més important a l'hora de la difusió de la cançó... La música en català —m'he estalviat de dir-ho perquè ahir també va sortir, però a més podríem insistir-hi— és un concepte que no abasta un sol gènere, música en català..., hem de parlar de la cançó d'autor, de la cançó popular i tradicional, del cant coral, del pop-rock, algun aspecte també del blues —molt més minoritari— o de la cançó com el bolero —molt més minoritari—, però, per exemple..., molt minoritari, vull dir, l'ús del català en aquests gèneres, no el gènere en si, sinó l'ús del català en aquests gèneres. Però el que és evident és que, per exemple, la inexistència d'un circuit de sales petites, que existeix físicament però que no existeix pel que fa a circuit musical, doncs, impedeix que algun d'aquests gèneres, com la cançó d'autor, tingui el lloc de ressò suficient com per arribar a la població.

Parlant del lloc de ressò suficient, i examinant els elements de política cultural que la Generalitat ha anat desenvolupant, ens trobem amb el Centre de Promoció Musical Ressons, precisament. El Centre de Promoció Musical Ressons, en el seu document de creació, del 31 de maig de 1990, especificava que entre els objectius seus hi havia impulsar i coordinar la creació de circuits estables i diferenciats per a cada un dels gèneres, tant en les sales de teatre públiques com en les privades. Aquest és un primer objectiu que, analitzant-lo des de l'actualitat, hem de dir que no s'ha complert; és a dir, no s'ha impulsat ni s'ha coordinat la creació de circuits estables i diferenciats per a cada un dels gèneres, tant en les sales de teatre públiques com les privades. Vostès em poden dir: «Hi ha L'Espai.» Evidentment que hi ha L'Espai. L'Espai neix, a més a més, amb una voluntat clara, que determina l'article que precedeix al nom del seu concepte; és L'Espai. No és un circuit, no és un circuit ni s'ha dedicat a un gènere, sinó que L'Espai és un element del que hauria de ser un circuit, segurament que és l'element central del que hauria de ser el circuit, segurament que és l'element altaveu del que hauria de ser el circuit. No és el circuit: és un element circumscrit geogràficament de manera molt clara.

Ahir mateix, mitjans d'informació ens explicaven la creació d'un circuit en una empresa relacionada amb l'Estat; la Societat General d'Autors de *Espanya* ha organitzat un circuit que es diu Artistas en Ruta, i justament aquesta és una mostra d'aquest primer objectiu del centre Ressons, és una mostra...

El president

Senyor diputat, s'ha passat del temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Doncs, ens reservem el torn de rèplica per continuar parlant d'un tema que n'hem parlat molt i en continuarem parlant més.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Joan Maria Pujals, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, efectivament, li he d'anticipar que participo i comparteixo molts dels criteris que acaba d'exposar, i, en tot cas, en aquesta primera part de la interpellació intentaré d'explicar una mica més i millor què és el que estem fent, tot i reconeixent que encara hem de fer moltes més coses. Un primer pas, el vam donar ahir amb l'aprovació d'aquest inici de tramitació de Proposició de Llei.

De tota manera, em sembla que, al marge d'aquestes consideracions que acabo de fer i d'altres, a l'hora de parlar de música cantada en català hi ha dos fets que hem de tenir molt presents. El primer és que, més enllà del seu valor com a manifestació artística, constitueix, certament, un instrument indispensable de la nostra identitat cultural. La Nova Cançó ha estat històricament un moviment importantíssim d'identificació de la societat catalana, i també un eficaç instrument de normalització lingüística. Ahir el diputat Ignasi Riera deia que la Nova Cançó ha fet una important contribució a la unitat dels Països Catalans, i certament ha estat així. L'altre fet que tampoc no podem ignorar gens ni mica és que, malauradament, no disposem de suficients discogràfiques catalanes, i aquest aspecte l'acaba de remarcar ara, molt encertadament, el diputat senyor Bargalló. I això tampoc no ens pot fer ignorar la força de les multinacionals. Fins i tot a països com França, aquestes indústries multinacionals aconsegueixen imposar-hi una hegemonia anglosaxona. Per això crec que la cançó en català mereix una especial atenció institucional.

S'ha citat, s'ha esmentat la creació del centre Ressons l'any 90; crec que va ser una iniciativa positiva en aquest sentit per promocionar la música que es fa a Catalunya, però no és una iniciativa suficient. El centre Ressons disposa de dos instruments bàsics d'actuació: un, L'Espai, que ja s'ha esmentat, L'Espai de Dansa i Música, i per l'altre, el Mercat de Música Viva de Vic. Aquests dos instruments tenen l'objectiu comú d'afavorir la contractació dels intèrprets de música cantada en català tant a Catalunya com a fora del nostre país. Com sabeu, L'Espai de Dansa i Música va iniciar les seves activitats l'any 92, i en aquests anys ha estat l'escenari de gairebé cinquanta actuacions de cantants i grups de música en català; només a tall d'exemple, aquest darrer trimestre de 1996 hi van actuar Lax'n Busto, Joan Bibiloni, la Companyia Elèctrica Dharma,

Josep Tero i Maria Lafite. El Mercat de la Música Viva de Vic s'ha consolidat com una magnífica plataforma per donar a conèixer les produccions dels intèrprets catalans i alhora com un bon marc perquè aquests puguin establir contactes amb els promotors musicals. Des dels seus inicis ha tingut el suport decidit del Departament de Cultura. Entre l'any 89 i l'any 96, les aportacions que s'han fet des del Departament perquè aquesta convocatòria tingués regular continuïtat han estat de més de 150 milions de pessetes. El centre Ressons està portant igualment a terme un conjunt d'altres actuacions de difusió de la música en català, com ara l'organització de concerts i de programacions estables.

Al costat d'aquestes actuacions, el Departament de Cultura sempre ha valorat especialment la cançó catalana en totes les línies d'ajut establertes per la promoció musical. M'agradaria remarcar, i no sempre hi pensem, que en les ordres vigents reguladores de subvencions per a activitats musicals de caràcter professional, que són organitzades per corporacions locals, empreses o entitats privades sense finalitat de lucre, s'hi concreta que en els festivals i cicles musicals un mínim del 40% dels intèrprets han de ser residents a Catalunya i un mínim del 10% de la programació ha de correspondre a autors catalans. En aquests moments, estem treballant amb els representants del sector per tal d'incrementar aquests percentatges en les properes convocatòries d'ajuts.

Des de fa anys s'aplica també una línia d'ajuts destinada a donar suport a la indústria discogràfica de Catalunya, i especialment a l'edició i la promoció de fonogrames en llengua catalana o d'intèrprets o compositors catalans, en cas que no tinguin lletra. Fins ara hem subvencionat quaranta-tres fonogrames, els quals reben també un ajut complementari per la campanya de promoció —crec que també és un altre aspecte que no tenim del tot prou ben resolt en la configuració de la política global en aquest àmbit. L'any 96, els fonogrames subvencionats van correspondre als grups Occults, Uc, Poti Poti, Bars, Elèctrica Dharma, Tralla, Sangraït, La Salseta del Poble Sec, PG Band, Ai Ai Ai i Sòviets, així com als cantants Ovidi Montllor i Marc Turandau. Les línies d'ajut del Departament comprenen els festivals de música, també: el festival de música Altaveu, de Sant Boi, per exemple, que ha rebut una aportació anual de 2 milions de pessetes des de l'any 89 fins el 95; l'any passat aquesta subvenció es va abaixar a 1,5 milions, però esperem que pugui tornar a recuperar el nivell que tenia, enguany mateix, si podem.

Tot amb tot, voldria fer notar que, aprofitant aquesta interpellació, el Departament volem sotmetre les actuacions previstes per a la promoció de la música en català a la consideració de tots els sectors implicats, especialment a l'ACIC, Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana, que creiem que podem atendre més i millor les seves demandes i ho volem fer amb ells. En aquest sentit hem iniciat ja els contactes. La nostra voluntat, el nostre desig és que aquest diàleg sigui permanent i que la col·laboració s'incrementi i es porti a terme d'una manera efectiva els propers mesos, com a conseqüència dels contactes directes que la Direcció General de Promoció Cultural ha

de portar a terme per a l'elaboració d'un estudi ampli o llibre blanc sobre la situació de la música a Catalunya.

Volem també donar continuïtat al suport que veníem atorgant a l'ACIC per a l'organització d'activitats musicals. D'entre elles voldria destacar l'anomenat «circuit artístic», que venia a organitzar més de seixanta concerts. No puc deixar de desconeixer que l'any 96, la disminució dels 4 milions anuals que es donaven de subvenció a l'ACIC per a l'organització d'aquesta activitat, d'aquest circuit artístic..., es va reduir, i que hauríem de tornar tan aviat com sigui possible, i procurarem que sigui enguany, als 4 milions que rebien normalment d'aportació.

Hi ha un darrer aspecte que encara voldria esmentar, que és l'aplicació del conveni formalitzat amb el Departament de Cultura i que ha de permetre un increment progressiu de la presència de la cançó a la televisió i a la ràdio catalanes. Entre les accions que aquest acord contempla voldria destacar les següents: primer, l'emissió tant per Televisió de Catalunya com a les ràdios de la Generalitat d'una sèrie de programes dedicats a la promoció de novetats discogràfiques en català o d'autors catalans —és el cas, per exemple, del *Catacrac*, *Audioclip*, *Exit* i d'altres—; l'increment de la publicitat de les actuacions, inclosa l'emissió de la coneguda *Agenda cultural* i la programació d'actuacions organitzades pel centre Ressons, i tercer, la producció de videoclips, de fonogrames subvencionats pel Departament de Cultura. L'any 96, per exemple, van ser subvencionats catorze videoclips en català per un import global de més de deu milions de pessetes. Totes aquestes accions afavoreixen, indubtablement, la difusió de la música cantada en català, però, malgrat això, el Govern és conscient del fet que cal trobar noves fórmules per incrementar i garantir una més destacada presència en el panorama musical català.

Confio que la Proposició de llei que ahir el Ple del Parlament va acordar prendre en consideració, que preveu expressament l'establiment de quotes de discriminació positiva, sigui en aquest sentit una bona eina. Esperem que d'ara endavant sigui possible anar incrementant i consolidant la recuperació en la qual sembla haver començat a entrar darrerament la cançó en català, i no dubto que d'aquest diàleg amb els representants del sector es podran concretar iniciatives positives que mirarem de donar-hi suport i que tirin endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Sens dubte, les paraules del senyor conseller crec que seran ben rebudes pel sector, per un cantó, per l'anunci d'un nou impuls a una línia de política cultural que havia quedat o anava quedant cada cop més esvaïda, però encara més pel reconeixement

ment que, tot i el nou impuls, encara les mancances són existents, i, per tant, fins i tot, aquest reconeixement que cal trobar noves fórmules per incrementar i garantir... Em sembla que l'atzucac a què s'havia arribat en la relació entre l'Administració i els professionals de la música i la cançó en català temps enrere, que era un atzucac que no interessava a ningú, i molt menys al país, doncs, convé..., són molt positius aquests plantejaments. Dic, la votació d'ahir ja n'és un pas, les paraules del conseller avui en són un altre.

En tot cas, voldria remarcar en aquest sentit que allò més dramàtic de la situació a què s'havia arribat era aquesta sensació d'exili interior que molts professionals ens havien comentat a tots; aquesta situació d'exili interior que era el resultat d'allò que el diputat Ignasi Riera, en una ponència en aquell Congrés de la Música —que he esmentat diverses vegades—, una ponència acurada, com són totes les seves, anomenava la «colonització musical». Evidentment que patíem i patim d'una colonització musical, que patíem i patim d'una colonització musical que —com deia en Josep Gifré— és doble: per un cantó, la normal de qualsevol país occidental no anglosaxó, i aquesta sí que hem de fer tot el possible..., però és una batalla, diguem-ne, no sé si perduda, però amb moltes envistes d'arribar a ser perduda; però l'altra, la segona colonització musical, la pròpia, la interna, la peculiar, és aquesta a la que hem de posar fórmules de política cultural per treballar. És cert que les infraestructures i la difusió són la clau del problema, i és cert que, tant per infraestructures com per difusió, la iniciativa civil i social és molt important, i que la indústria cultural és molt important. Això és cert. Per tant, estem parlant d'un camp que no hi ha només les infraestructures públiques o la iniciativa pública perquè la situació s'estabilitzi i es regularitzi, però també és evident que la política cultural és bàsica per incentivar aquesta iniciativa civil i social i per incentivar aquesta indústria cultural.

Sens dubte que allò que vam aprovar ahir, amb el fet d'augmentar notablement la presència de la música cantada en català als mitjans de comunicació, acabarà servint per a l'existència d'una indústria discogràfica més potent, perquè hi haurà un mercat, perquè, a més a més, un dels punts positius de la Proposició de llei del Grup Socialista aprovada ahir és que aquesta quota no han de ser sempre les mateixes cançons reiterades una i altra vegada, com si fos una radiofórmula comercial, sinó el que ha de ser és, per altre cantó, la manera d'entrar en el mercat de les noves creacions.

En el fons, em sembla que ens entendrem si diem que el que volem entre tots és normalitzar la música cantada en català, que esdevingui normal. I, per tant —i si em permet acabar amb una anècdota d'aquelles que són il·lustratives—, en tot cas, en la Moció que farem, que anirà en aquesta línia de què hem estat parlant, d'aquestes incentivacions i, en tot cas, diguem-ne, que el Parlament doni suport al segon pivot que esmentàvem al començament, doncs, el que volem és que no passi allò que va passar fa poc a TV3 en un informatiu, que, parlant de la programació de L'Espai d'aquella setmana, el rostre que parlava ens anunciava que aquella setmana, a L'Espai, hi actuava el grup «U-C» —sort que no va dir

«U-S» (l'orador pronuncia aquests fonemes en anglès), que n'hauria estat capaç! «U-C» no és ni U2, ni ACDC, ja que és Uc, un grup de cançó popular i tradicional eivissenca que fa molt de temps que existeix, moltíssim temps que existeix, que prové d'aquelles èpoques glòries a què ahir feia referència el senyor Ignasi Riera, que es manté en l'actualitat, que era present a L'Espai. Es veu que el que en el fons pretenem, senzillament, és això: que el dia que el grup Uc actuï a L'Espai de Barcelona, el locutor de TV3 sàpiga que «uc» és una paraula catalana que té una significació concreta, que Uc és el nom d'un grup de cançó popular i tradicional històric i que no és un grup anglosaxó ni són dues sigles. Això és, senzillament, el que a la llarga ens faria molt feliços.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, diputat senyor Bargalló, crec que aquesta interpellació d'avui és ben positiva, però en tot cas esperarem a conèixer quin és el contingut concret de la Moció que vol presentar. Crec que hem encetat dues línies molt positives, en aquesta sessió plenària: per un costat, la Proposició de llei que ahir es va acordar iniciar a tramitar, i per l'altre, l'anunci o el compromís del Govern de mantenir un diàleg obert amb els sectors de manera que es pugui enllestir la redacció d'aquest llibre blanc, que hauria de ser el que ens hauria de permetre fixar clarament les prioritats d'acord amb el sector.

Hi ha moltes qüestions que ha plantejat en la primera part de la seva interpellació, i que en aquesta segona part ha recordat, que crec que s'han de prendre en consideració. Llavors, quina ha de ser la posició davant el panorama d'inexistència de discogràfiques a Catalunya, i quin ha de ser el paper de l'Administració en aquest supòsit? A hores d'ara, jo no crec que en quinze dies ho puguem tenir clar; almenys, el Govern crec que no ho pot tenir clar en aquests quinze dies. I, per tant, crec que fóra raonable esperar la definició d'aquest llibre blanc, que, a més a més, li consta que s'està fent amb tots els sectors, i, per tant, també comptarem amb l'opinió de tots els grups polítics amb representació al Parlament de Catalunya. En tot cas, esperarem a conèixer el contingut concret d'aquesta Moció, i ens agradaria, fins on sigui possible, de donar-hi suport, si es planteja raonablement i sense condicionar les conclusions d'aquest debat amb els representants del sector, cosa que espero que sigui compartida. En qualsevol cas, estem a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política dels residus municipals a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, voldríem començar dient que el fenomen dels residus –i ho hem repetit en diferents debats de l'àmbit mediambiental que s'han produït en aquest Parlament– és un fenomen que crec que, sovint, la majoria de la societat catalana, encara avui, hi tanca els ulls. Pensem que, fins i tot, la sensació que es dona respecte a aquest tema..., és un tema que apareix puntualment davant de determinades problemàtiques, però que no es té la percepció de la importància extraordinària i de la situació gravíssima dels residus a Catalunya, que jo he qualificat sovint que aquesta temàtica està més enllà del límit admissible per una societat que pretén determinar-se com una societat moderna i conscienciada o preocupada pels temes mediambientals, i d'aquí, doncs, que avui proposem parlar una miqueta dels residus.

Com que el tema dels residus és extraordinàriament ampli, com que es fa difícil, en una interpellació, per la seva durada, parlar de la globalitat dels residus, finalment, la interpellació plantejada és de residus municipals, però voldria començar dient-los, només per situar el problema, que els residus municipals, els residus urbans, els residus domèstics, aquests de la bossa d'escombraries, vénen a suposar, segons els estudis que s'analitzin, entre el 5 i el 10, només, dels residus totals de Catalunya, i, per tant, imaginin-se vostès el que significa, doncs, tota l'altra part dels residus, és a dir, els miners, els agrícoles, els radioactius –tema gravíssim, els residus radioactius–, els industrials, que suposo que després, en una altra interpellació –que finalment ha passat al punt següent a aquest–, en parlarem, en què per primera vegada es parla de la possible existència d'un abocador especial per a aquest tipus de residus. Quan es diu «per primera vegada se'n parla», la pregunta que apareix ràpidament és: «I aleshores, què passava fins ara amb aquests residus?», no?, on estan, on s'aboquen, on són, doncs, tots aquests residus? Però insisteixo a dir que la interpellació fa referència als residus municipals perquè ens sembla que en aquest tema sí que és bo que fem una reflexió, que mirem a quin lloc estem i que plantejem què cal fer en el futur. Per què? Perquè és cert que en el marc general que planteja la Llei 6/93, reguladora dels residus, respecte als objectius a aconseguir, hem estat d'acord amb els seus plantejaments, amb els seus criteris, amb els seus objectius, i, en tot cas, del que es tracta és de plantejar què està succeint en l'evolució, en l'aplicació d'aquesta Llei, en els instruments que s'han establert amb posterioritat per desenvolupar aquesta Llei. Com els deia, no existeix discrepància que els objectius a aconseguir són la minimització, la recollida selectiva, el reciclatge, la

valorització..., aquestes coses que ja han acabat essent una espècie de manual de terminologia en matèria de residus sempre que parlem d'aquest tema.

Ara bé, la mateixa Llei i el Programa es marcaven determinats objectius, per exemple, sobre percentatges de reciclatge, i fent referència, fins i tot, a alguns altres debats produïts ja en aquest Parlament els darrers mesos, i arran d'una pregunta que el Grup d'Iniciativa per Catalunya va formular al president de la Generalitat ara fa uns mesos respecte a aquest tema, s'acceptava que els objectius amb percentatges de reciclatge estaven lluny dels objectius que determinava el programa per a aquest any 1997, i, per tant, si l'any 1997 havíem d'estar al voltant d'un 11% de reciclatge, estàvem tan sols, a finals del 96, al voltant d'un escàs 5%. Així mateix, en matèria de construcció de les infraestructures necessàries..., perquè per a tots aquests temes de minimització, recollida selectiva, reciclatge, valoració –que insisteixo que és la terminologia que apareix sempre que parlem d'això–, calien determinades construccions d'infraestructures que ho fessin possible, i, per tant, s'havien de construir deixalleries, plantes de compostatge, abocadors, etcètera.

Sense intenció de cansar-los, i a més perquè el temps de la interpellació és reduït, hi ha fet un estudi concret sobre què ha succeït amb les tretze plantes de compostatge previstes en el Programa per a aquest període 95-97, que estem molt lluny de tenir complet aquest esquema de creació d'aquest tipus d'infraestructura per al tema dels abocadors previstos també... Llavors, si n'hi ha oportunitat, després podem fer la relació de les comarques en les quals s'havien de construir i quants n'hi han de construïts, però estem molt lluny de tenir les infraestructures previstes per a aquest any, per a aquest exercici del 1997, i el Programa, per altra banda, plantejava que la realització d'aquest objectiu d'aconseguir totes les plantes que els he comentat, d'abocadors i plantes de compostatge, anava acompanyada, durant el mateix període, de la clausura d'altres abocadors municipals de gestió no controlada, i, curiosament, en el Programa no es plantejava el fet que l'abocador del Garraf s'havia de tancar. És a dir, el que pretenem dir és que el Programa establia la creació de determinades infraestructures que a hores d'ara no s'han construït totes elles, i que el Programa no preveia coses tan importants com la desaparició d'un dels abocadors que des de fa molts anys està rebent milions i milions de tones anuals, de tal manera que una primera disfunció que caldria corregir, i, per tant, que estem plantejant en aquesta interpellació per aquesta raó és que la previsió de creació d'infraestructures i la previsió de desaparició o de necessitat de desactivar determinats temes com abocadors que ja estan més enllà del límit..., caldria readaptar-ho i recol·locar-ho correctament en les previsions de l'aplicació de la Llei i, per tant, en la revisió d'aquest Programa.

Però, si el fet de l'incompliment del Programa d'establiment d'infraestructures i el fet de la no-contemplació d'alguns aspectes que són fonamentals a l'hora de plantejar la temàtica de residus són ja de per si molt importants, nosaltres creiem que hi ha dos aspectes, en el tema de l'aplicació de la normativa en matèria de

residus, dels quals voldríem fer menció, i evidentment critiquem l'acció feta pel Govern, per la Conselleria de Medi Ambient, i demanem una rectificació respecte a això. Un d'ells és un fet que també els he comentat moltes altres vegades quan parlem de temes de medi ambient; els temes de medi ambient són temes molt greus, que afecten seriosament el futur de la nostra terra, i que probablement en el marc del medi ambient no hi ha cap altre tema tan important i en el qual s'hi senti tothom tan implicat com és el residu, i que en l'acció del Govern es denota la manca absoluta de cultura de cooperació institucional, i, per tant, hi hauria d'haver aquesta cultura de cooperació institucional, aquest treball conjunt de la Generalitat i dels ajuntaments d'arreu de Catalunya, com a qüestió imprescindible per abastar un tema tan greu, tan extraordinàriament greu com és el tema de l'acumulació, de l'existència de milions de tones de residus urbans anualment a Catalunya.

En aquest sentit, quan jo els dic «no hi ha cultura de cooperació», no és només perquè ens sembla que algunes decisions ens prenen unilateralment, sense tenir en compte l'altra gran part de l'Administració que ha d'aplicar aquesta Llei i aquest Programa..., i no només ho pensem nosaltres, sinó que faig referència molt de passada al contenciós que ha interposat la mateixa Federació de Municipis de Catalunya, que ha impugnat aquest Programa pel fet que s'atribueix competències, la Junta de Residus, que fins ara la Llei de règim local i la legislació en matèria general, a Catalunya, preveia que fossin per als ajuntaments. Per tant, no es pot intentar aconseguir col·laboració institucional en un àmbit en el qual s'atorguen competències menystenint les de l'altre àmbit de l'Administració que ha de col·laborar.

I, així mateix, l'altre aspecte que ens sembla molt greu i que cal replantejar-se i mirar d'incorporar en aquesta modificació necessària i que, per altra banda, el mateix conseller va acceptar fa unes setmanes, són aspectes de gestió i de finançament. Aspecte fonamental perquè això triomfi i perquè no produeixi el fracàs d'un tema tan important com la reconducció de la recollida i el tractament i l'eliminació dels residus urbans. El tema de la gestió i el finançament d'aquest Programa, que al seu dia, la mateixa Llei preveia que la venda de subproductes produiria determinats ingressos i que es crearia un determinat fons de gestió de residus, aquests dos aspectes estan més que en qüestió, en el moment actual. Existeixen estudis que demostren que la venda de subproductes difícilment donarà ingressos per al finançament d'aquest tema; que el tema del Fons de gestió de residus, que reiteradament hem estat sol·licitant que es dotés, aquest any 1997 encara té una dotació absolutament testimonial d'1 milió de pessetes per al conjunt de Catalunya, i que sense aquests instruments de gestió econòmica, llevat que estiguem disposats a carregar sobre el conjunt dels ciutadans de Catalunya uns costos que podrien arribar a duplicar les taxes que actualment estan pagant tots ells, es fa del tot impossible preveure l'aplicació correcta...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...i el triomf d'aquest plantejament en el tractament de residus.

Per tant, insistim a plantejar la rectificació del Programa en aquest moment i que compleixi, comporti aquests aspectes que jo els mencionava de cooperació, de compliment del Programa d'infraestructures i de reestudi dels aspectes de costos de finançament del mencionat Programa.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el tema de la gestió dels residus municipals o urbans, lògicament, és una de les prioritats del Departament. Jo voldria, per centrar una mica la qüestió —i penso que aquesta interpellació pot ser una bona ocasió—, presentar una mica un balanç de com està la situació.

En primer lloc, jo voldria presentar un marc, potser no acceptant aquesta apreciació que feia la senyora diputada de «situació gravíssima». Jo crec que d'ençà de l'aprovació del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya —que vull recordar que va ser feta el març del 95, és a dir, encara no fa dos anys—, i com a conseqüència, d'altra banda, de la política que ja venia portant a terme la Junta de Residus, tant abans com després de la creació del Departament, hem aconseguit un primer objectiu que penso que és prou lloable, i és la pràctica clausura —penso que al llarg d'aquest trimestre podem parlar ja de la clausura— de tots els abocadors incontrolats existents a Catalunya. I això no és parlar d'uns quants punts, sinó que és parlar de centenars o fins i tot algun miler d'aquests abocadors que teníem, dissortadament.

Segona qüestió referent a la situació. És cert que el Programa establia uns objectius i que aquests objectius tenien un marc temporal. Nosaltres vam presentar no fa gaires dies els resultats de l'any 1995; no disposem encara, tot i que ho farem en les properes setmanes també, dels resultats de l'any 96. Què vol dir? Vol dir que el seguiment i la lectura que es fa des del Departament i des de la mateixa Junta de Residus són, jo diria, gairebé instantanis i puntuals, en el sentit que en el primer any mateix de vigència —i encara no vigència sencera— del Programa, ja nosaltres fem una cosa amb tota sinceritat i amb tota transparència, que pensem, d'altra banda, seguir fent, i que és posar de manifest les possibles desviacions d'aquest Programa en relació amb els objectius.

Aquesta primera lectura de l'any 95, que podrem constatar amb la de l'any 96, ens posa de manifest unes quantes..., o ens permet extreure'n ja unes quantes conclusions. Primera conclusió —i vaig molt en línia d'algunes de les manifestacions efectuades per la il·lustre senyora diputada—: per ser eficients amb la filosofia

2442

—que no vull reiterar perquè tots vostès coneixen— de les tres erres que guia la nostra política de residus, per ser eficients ens cal, efectivament —i utilitzaré la mateixa paraula—, un elevat nivell de concertació institucional i, per tant, ens cal, d'entrada, una actuació molt ben —íntimament, jo diria— entrelligada entre el Govern de la Generalitat i les autoritats locals. I dic les autoritats locals perquè en aquest camp dels residus la tipologia de les autoritats locals que hi participen és absolutament, jo diria, gairebé un catàleg d'administració local: ajuntaments, consells comarcals, mancomunitats, consorcis, entitat metropolitana..., segurament em deixo encara alguna figura, de com a través de les autoritats locals s'exerceixen les competències en aquest sentit.

Per tant, jo diria que hem de tenir en compte que segurament la visió que es va fer en redactar el Programa, amb un marc bàsicament comarcal —després m'hi referiré—, preveient un nombre d'instal·lacions, un abocador, una deixalleria, una planta de compostatge per comarca, això, sobreposat a la riquesa del món local català, ha generat que veiem ja al cap de dos anys d'aquest Programa que segurament hem d'adequar els àmbits funcionals d'aquest Programa.

Ara bé, li deia, li feia referència a la importància de la concertació en relació amb els objectius, i em permetrà que li llegeixi algunes..., li doni algunes estadístiques que em penso que poden ser útils per adonar-se de la importància que té el factor local quant a la consecució dels objectius. Li donaré les dades, per exemple, d'una estadística —que, evidentment, està a disposició de tots els senyors diputats— dels municipis de més de vint-i-cinc mil habitants, amb dades del 95 i en algun cas del 96, referida a diferents recollides selectives. I li diré, per exemple, com l'any 96 els municipis que han recollit més vidre per habitant i any, per aquest ordre, són: Sant Cugat del Vallès, Olot, Vic, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, el primer d'ells amb divuit quilos per habitant i any, i l'últim que els he esmentat, amb deu. Però, és clar, hi ha molts municipis prou importants, que lògicament no esmentaré per respecte institucional, però que tot just estan a la ratlla dels tres quilos per habitant / any i municipis, alguns d'ells, de tipologies semblants als que jo els he esmentat. Què vol dir? Que si un municipi recull sis vegades més de vidre que un altre vol dir que, des del punt de vista de les prioritats d'aquests municipis, alguna qüestió té a veure amb l'eficiència del que s'aconsegueix, i, per tant, quina lectura en trec, d'això? Home, que el més important des del punt de vista de l'eficiència global d'aquest sistema és aconseguir que la totalitat dels municipis catalans participin de les voluntats, d'alguna manera, d'aplicar això que en diem vulgarment «les tres erres» dels residus urbans. Per tant, en relació amb la consecució dels objectius, és absolutament bàsica la política que vostè n'ha dit «de concertació»; jo en dic, en tot cas, «de col·laboració institucional».

Des del punt de vista del Departament —i crec que això és el que vostè a través de la seva interpellació reclamava—, quina és la visió que en tenim? Doncs, nosaltres la visió que en aquest moment tenim és la següent: estem obligats, a final de l'any 97, a procedir a la revisió del

Programa de gestió dels residus municipals, i cap a això estem encaminant els nostres treballs. Què estem fent en aquests moments? Nosaltres en aquests moments estem recollint tota la informació del que està passant a nivell estadístic, però també del conjunt de voluntats municipals, comarcals i de tots els ens que hi participen. I li posaré alguns exemples que penso que poden ser gràfics de com, d'alguna manera, nosaltres hem de procedir a l'adequació, i que per això el mateix Programa ja preveia la seva revisió a finals d'aquest any, i li diria també quines són algunes de les eines que nosaltres hem d'utilitzar en aquesta revisió.

Primera qüestió. Nosaltres no creiem que hàgim de renunciar a cap dels objectius previstos en el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. En alguns d'aquests objectius fins i tot podem anar més enllà, perquè s'ha creat ja la cultura, clarament en el cas del vidre; en altres d'aquests objectius nosaltres haurem de veure quins instruments podem aplicar de manera més eficient. Ara bé, quina anàlisi haurem d'executar nosaltres? La primera anàlisi és una anàlisi de complementarietat territorial, i em permetran que posi un exemple referit a un àmbit territorial, que és el de les comarques tarragonines.

A les comarques tarragonines estava previst, per exemple, a l'Alt Camp, que hi hagués un abocador, una planta de compostatge i dues deixalleries; al Baix Camp, també un abocador, una planta de compostatge i dues deixalleries més, i al Tarragonès, una planta de compostatge, una incineradora i dues deixalleries. Bé, fruit de la pròpia actuació de les entitats locals d'aquests àmbits, el que s'ha aconseguit és una actuació a través d'un consorci en el qual les tres comarques estan actuant de manera íntimament unides, amb la qual cosa segurament —segurament— la revisió haurà de comportar una nova anàlisi no estrictament d'àmbit comarcal, sinó d'aquesta agregació, amb la qual cosa segurament, amb la incineradora, la planta de compostatge que s'està construint al Baix Camp, potser una altra a l'Alt Camp i, en tot cas, alguna petita instal·lació de deposició, tindríem acompanyats els nostres objectius.

Vol dir això que renunciem a cap tipus d'objectiu? En absolut. Vol dir això que s'ha perdut aquest temps? En absolut. Vol dir això que el Govern de la Generalitat no tingui la voluntat de destinar recursos en quantitat suficient a aquesta tasca? En absolut. Jo vull recordar que el pressupost de la Junta de Residus d'aquest any ha augmentat en relació amb l'exercici anterior, i vull recordar també que, si bé en algun exercici anterior —m'estic referint al 94 i 95— el pressupost era des d'un punt de vista inicial major, el seu nivell d'execució ens demostra que més que un document tancat era una mera previsió en el sentit que segurament ja l'any 96, que el pressupost era baix, però també aquest any 97, jo crec que el volum de recursos assignats directament, per cert, a l'Administració local del nostre país per a la recollida i el tractament de residus superarà qualsevol valor històric anterior.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Tura, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Li diria que, en el contingut i, sobretot, jo crec que en el to i en la voluntat de fer que les coses millorin en l'aplicació d'aquests propers mesos o anys en el tema de residus, hi estem molt d'acord, i jo li ho agraeixo. En tot cas, discrepo, de totes maneres, malgrat tot, que no s'accepti des del Departament que en matèria de residus —de residus, ja ho he dit, en general, i molt concretament dels que fa esment aquesta interpellació, que són els municipals— la situació a Catalunya és greu, perquè jo sempre he pensat —i no només jo, sinó molta gent— que una de les primeres maneres d'afrontar seriosament un problema i de posar-hi moltes ganes i d'abocar-hi l'interès polític d'un govern en un país és l'acceptació que estem davant d'una situació greu o que la situació en matèria de residus és un tema molt important, per tal que s'hi destinin els recursos necessaris i, hi insisteixo, la voluntat política necessària.

Jo crec que sí que és greu; estem parlant d'un tema que en el conjunt de Catalunya, doncs, s'acosta o supera els tres milions de tones anuals, que només en l'àmbit estrictament metropolità estem a prop del milió i mig de tones anuals d'escombraries, en un àmbit en el qual l'any 1997, just ara en aquestes dades, s'hauria d'haver tancat un abocador que comporta ja molts problemes mediambientals i que està en una situació inacceptable, i que finalment s'ha perllongat la seva vida fins a l'any 2000, però imagini's què hauria passat si aquest abocador desaparegués avui amb aquest més de milió de tones que genera només l'àmbit metropolità.

Per tant, sí que estem davant d'un tema greu, sí que ho estem; no hem aconseguit reconduir, encara, les actituds de tots els ciutadans, perquè crec que no s'ha fet prou esforç de difusió d'aquest tema perquè el conjunt de ciutadans s'adoni que la suma de totes les actituds individuals és la que comporta o agreuja la situació en matèria de residus. Però, bé, feta aquesta anàlisi, que tampoc no vull destinar tot el temps de la meua rèplica a l'anàlisi aquesta, els agrairia que acceptessin que la situació és una situació greu i que, per tant, hi destinessin tot el tema.

Em sembla bé que les revisions del Programa es facin des d'un punt de vista crític i, per tant, s'accepti que s'han produït desviacions i s'intentin corregir. En això estem d'acord; es tracta que les correccions d'aquest Programa vagin en la línia que jo he plantejat i que vostè també en algun moment de la seva resposta m'ha acceptat, en el tema, per exemple, de la concertació institucional. Perquè en el fons, quan vostè em plantejava que en alguns espais territorials d'aquest país caldrà refer el que preveia el Programa, precisament perquè s'ha produït l'acord entre institucions, és el que jo li plantejava abans. S'ha de generar la cultura, s'ha de generar la convicció profunda que aquest és un tema que implica a tothom i que, per tant, qualsevol sistema

que s'esculli, i sobretot si és el sistema d'agrupar esforços i, per tant, de mancomunar, de consorciar, del tipus que es vulgui, caldrà, sobretot, que això estigui basat en el consens i la lleialtat institucional i que tothom entengui que aquest és un tema greu que cal resoldre i que el conjunt de forces amb responsabilitats en el Govern de Catalunya i del món municipal s'hi ha d'implicar.

I li dic això perquè sap que li he recordat alguna vegada —i que probablement no me'n puc estar de recordar-li-ho avui aquí— que precisament en l'àmbit en el qual aquest tema dels residus municipals és més greu, precisament la força política que sustenta el Govern de la Generalitat i la seva força política, senyor conseller, tot i que s'ha fet un programa que compleix la Llei de residus i aplica els continguts del Programa, la seva força política no hi ha donat suport. Per tant, hem de buscar precisament aquest consens i lleialtat institucional en un tema que assumim i que jo li estic dient des d'aquesta tarima que ens implica a tots, ens afecta a tots, i la gravetat i la no-solució del problema són també de tots.

Llavors, m'ha agradat sentir que hi haurà una destinació de recursos importants en aquest camp, perquè ja he plantejat jo en la meua intervenció que crec que el problema més greu que hi ha és que no es té assumit que fer una bona gestió en matèria ambiental és un tema que a vegades costa diners, i que hi hauran més recursos. Ara, també ja li he comentat algunes vegades que, la previsió que es fa en alguns casos que poden arribar recursos des de la nova Llei d'envasos i embalatges i que ens resolguin el tema del finançament, no l'entem veritablement com a solució; ens sembla que la destinació dels recursos que s'obtinguin aquí..., caldrà discutir si van al món local o van al Govern autonòmic, però, a més, que no es pot confiar en aquest àmbit perquè ens resolgui el tema. I, per tant, aquesta voluntat i aquesta decisió decidida del Govern de la Generalitat d'afrontar realment aquest problema, s'han de veure contemplades també en la destinació de recursos propis, específics, no vinculats a altres fonts inestables d'ingrés com puguin ser els fons europeus, o com puguin ser les possibles aportacions d'aquesta Llei, perquè veritablement s'entengui que la dotació del fons de gestió de recursos que preveia la Llei es compleix i, per tant, que hi ha decisió política per fer front a aquest problema, que nosaltres insistim a considerar-lo greu.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Macias.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, potser per donar una idea ben ajustada i fidel de la magnitud de la problemàtica, a mi m'agradaria acotar una mica les xifres de les quals parlem, no? L'any 1991 es van generar a Catalunya 2.700.000 tones de residus; aquesta xifra va augmentar el 92 a 2.814.000, i s'ha mantingut pràcticament constant fins a l'any 96 a 2.816.000 tones. Què significa això? Significa que s'ha produït una estabilització i, per tant, significa que el primer dels reptes, el de la minimització, potser s'ha

començat tot just a intuir, però que evidentment encara queda pendent. Jo crec que els mecanismes personals amb què cadascun valorem el mot de «gravetat» poden tenir a veure amb l'acompliment d'aquest objectiu.

Jo voldria, de totes maneres, aprofitar també la intervenció de la senyora diputada per insistir –i em penso que des d'aquí és d'on ens pertoca de fer-ho– en un mot que jo he dit moltes vegades i que crec que aquí ens és especialment imprescindible si volem aconseguir els objectius, que és gaudir del suficient nivell de «complicitat». N'hem parlat ja, del tema de les autoritats locals, i ha fet referència la senyora diputada que això calia també aplicar-ho en l'àmbit metropolità. Em penso que consta a la senyora diputada, com a la majoria de diputats d'aquest Parlament, doncs, la voluntat decidida del Departament i del que els parla de treballar conjuntament amb l'Entitat Metropolitana i amb els ajuntaments metropolitans per intentar resoldre la problemàtica dels residus en aquest àmbit, on certament –on certament– és on es troba segurament en un fase més endarrerida en el conjunt de Catalunya, i que la mateixa magnitud que té pertoca de solucionar. Però també per aquest respecte institucional que vostè feia referència, lògicament, nosaltres hem de jugar un paper de suport, un paper, diria, una mica al darrere de l'escenari, però hem de deixar que els organismes metropolitans, doncs, vagin avançant.

Aquesta complicitat que li demanava és complexa. Miri, jo la setmana passada vaig estar convidat al Congrés de la Unió de Pagesos, i els deia, els demanava aquesta complicitat. Per què? Doncs, per una qüestió tan important com que segurament bona part de l'èxit del Pla de residus urbans de Catalunya pot dependre de l'actitud que agafi la pagesia catalana en acceptar o no acceptar el compost que de manera absolutament..., jo diria, en grans magnituds posarem a l'abast, a partir ja de l'any que ve, dels nostres sectors agraris. Si aquest compost és acceptat, és aplicat a la nostra agricultura, el Pla anirà cap a un sentit; si no fos acceptat, dissortadament, sí que llavors ens preocuparíem pels objectius. Per tant, hem d'aconseguir aquesta complicitat, no?

Però, és clar, hem d'aconseguir també la complicitat de totes les forces polítiques, i en aquest sentit jo també apello al mateix que vostè ha dit, i avui mateix..., és a dir, ara estava mirant el recull de premsa, i avui mateix veia que en una localitat catalana un partit important –que lògicament tampoc no diré quin és– es posicionava contrari a la situació centrada d'una deixalleria. I això no pot ser –això no pot ser. És a dir, la deixalleria, que és aquesta eina tan bàsica per complir els objectius del Pla de residus, no pot ser que compti amb oposicions de partits importants. I, per tant, tots tenim aquesta feina, en les mateixes organitzacions polítiques en el conjunt de la ciutadania, de demanar-los aquesta complicitat.

Miri, en darrer terme, jo crec que tenim una responsabilitat molt grossa, tots, i és la de fer arribar un missatge –potser fins i tot podem parlar d'una nova ètica– als nostres ciutadans. És a dir, el tema dels residus no és tant un pacte entre el Govern i l'oposició, entre l'Administració local i el Govern de la Generalitat; per mi, és un pacte entre nosaltres i les generacions futures, no?

I segurament aquest pacte comportarà coses tan concretes com dir: «Miri, segurament haurem de cobrar una pesseta més per habitant i dia als nostres ciutadans; però, si fem això, podrem tractar millor els nostres residus, podrem donar-los solucions que faran que els fills, els nostres fills i els fills dels nostres fills puguin gaudir d'un país, jo diria, molt millor.»

Per tant, jo penso que aquesta introducció, aquesta nova ètica i aquesta recerca de la complicitat ens obliguen absolutament a tots. Jo crec que plantejar-ho a través del Parlament de Catalunya és una bona ocasió..., i sap vostè, com saben també tots els senyors diputats i senyores diputades, que per part del Departament i per part del Govern hi ha tota la voluntat de tirar endavant...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps...

El conseller de Medi Ambient

Sí, gràcies, senyor president.

...un gran acord polític per fer possible aquesta complicitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus especials

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de gestió de residus especials, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per a exposició de la interpellació, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'hora de plantejar aquesta interpellació... A veure, sovint hi ha diferents mecanismes parlamentaris per assabentar-nos dels temes, per demanar quin és el capteniment del Govern –alguns d'ells més ràpids i alguns d'ells probablement més lents per la mateixa mecànica parlamentària–, i ens vam plantejar si era més important fer una interpellació o fer una sollicitud de compareixença. Val a dir que les dues vies són prou bones per assabentar-nos-en, però ens va semblar, atès que aquest era un debat que estava al carrer i està al carrer des de fa encara no una setmana, que la fórmula més òptima, doncs, fóra la de la interpellació per la via d'urgència, i per això ens estem substanciant en aquests moments en aquest punt.

Vagi per endavant, senyor conseller, el nostre reconeixement a l'esforç d'informació que s'ha fet i al bon

direccionament que està prenent tot el tema del dipòsit de residus especials que planteja el Departament o la possibilitat de situar aquest dipòsit de residus especials a la mina de Cardona. Pensem que és bo començar parlant primer amb l'Ajuntament, després amb el Consell Comarcal, després amb la ciutadania i després amb la premsa. I és en aquesta cadena i perquè el debat està al carrer, doncs, que nosaltres hi afegim aquesta interpellació, perquè hi han alguns punts que ens agradaria poder aclarir, i poder-los aclarir en el marc del Parlament de Catalunya.

Entrant en matèria, plantegem dos grans temes, o ens preocupen dos grans temes en relació amb la proposta del dipòsit de residus especials que plantegeu a Cardona: per un costat, com se situa aquest tema en el context de la Llei de residus i del Programa de residus, i per altre costat ens preocupa Cardona en si, el problema, diguéssim, en ell mateix.

Pel que fa al tema de la proposta del dipòsit de residus de Cardona en el context de la Llei de residus, tenim una llei..., no m'hi estendré; abans n'hem parlat en la interpellació anterior, sobre la minimització, valorització i depuració controlada del rebuig. Ens preguntem si parlar del dipòsit significa, en primer lloc, que, el problema dels residus especials, l'abordem només des d'aquest tercer objectiu de disposició controlada del rebuig: significa que abandonem els altres dos criteris?, significa que prioritzem aquest criteri per damunt del altres? En definitiva, com encaixa el tema, la proposta de Cardona, com encaixa en el marc de la Llei de residus i, sobretot, en el Programa de residus especials que ens hem donat nosaltres mateixos? O bé, dit en altres paraules: quants residus especials produïm en aquests moments? D'aquests, quants en minimitzem i quants en valoritzem? –si ens en poguéssiu donar algunes dades, conseller. I com encaixa la proposta de Cardona en aquest model i en aquest context? I també algunes dades –no sé si els estudis estan molt o poc avançats; aquesta seria una altra de les sollicituds d'informació que us faríem–: quina capacitat s'estima que podria tenir aquest dipòsit de residus especials?

Ens preocupa també Cardona en si, la proposta del dipòsit de residus especials a Cardona en si, i ens preocupa per diferents raons, i pensem que la informació sempre és bona –i enllaço amb el que deia al començament de la intervenció– i que tot el que puguem fer d'aportació d'informació, doncs, ens ajudarà a tots a veure més clara la proposta. En primer lloc, voldríem saber amb quines dades, amb quins estudis, amb quins paral·lels es basa el Departament per plantejar aquesta proposta. En segon lloc, voldríem saber quins avantatges comporta el model aquest de dipòsit que ens plantegem en relació amb altres possibles models de disposició dels residus especials, per què és millor aquesta proposta que una altra proposta que ara per ara tampoc tenim sobre la taula. Tercer, ens preocupa quin és el grau de definició actual de la proposta; a nivell de premsa coneixem que s'han de fer alguns estudis: quins són aquests estudis de fer?, s'han començat a fer?, en quin estadi estan, en cas que s'hagin començat? I, per últim, també voldríem saber quants residus, quina quantitat de residus, en el supòsit que el projecte tirés endavant,

anirien al dipòsit controlat de Cardona. I, per últim, quin és l'impacte ambiental que a parer del Departament té la proposta?

En definitiva, i agafant –per acabar– les paraules vostres, conseller, el pacte és amb les generacions futures, i és també en aquest context que fem la interpellació i pensant en les generacions futures d'aquest país i sobretot, i també, en les generacions futures de la ciutat de Cardona.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Pere Macias.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyores i senyors diputats. Voldria agrair aquesta oportunitat d'explicar davant del plenari del Parlament de Catalunya allò que, d'alguna manera, ja s'ha intentat explicar a l'opinió pública, que s'ha fet un esforç per explicar també a nivell de portaveus de Medi Ambient dels grups, i que també espero tenir totes les ocasions que els senyors i les senyores diputades desitgen per donar tota la informació, tots els mecanismes de control i –m'agradaria afegir– de participació parlamentària en aquest tema, d'altra banda prou important per al nostre país.

Bé, la iniciativa d'aquest dipòsit controlat soterrani a la mina de sal de Cardona s'inscriu plenament en el Programa de gestió de residus especials; jo crec que de fet representa un pas més en el seu desplegament. La política del Govern respecte dels residus especials, com vostès saben, es fonamenta en l'aplicació del Programa de gestió de residus especials, que aquest va ser aprovat el 94 i que té el seu horitzó final l'any 2000. Aquest Programa integra els principis i les obligacions que estableix la mateixa Llei reguladora dels residus, de l'any 93, com el Decret del 91 que refonia els textos normatius sobre residus industrials. El Programa, que, d'altra banda, vostès coneixen prou bé, és extens, però em permetran que faci referència a tres línies principals d'acció: la primera, la minimització; la segona, l'establiment d'un model de gestió eficaç, i finalment, la creació de les infraestructures de valorització i de tractament necessàries.

Com vostès saben, en tots els nostres programes, però de manera molt especial en el de gestió de residus especials, la minimització és i continuarà essent l'objectiu prioritari; com menys residus produïm, millor. A més a més els he de dir que els primers resultats són extraordinàriament esperançadors; jo crec que s'ha avançat en dos fronts. El més important és en la batalla conceptual, allò que els deia abans de la complicitat; en aquest camp, avui tothom, penso que totes les nostres indústries accepten que és preferible minimitzar. I en un segon front on s'ha avançat molt és en la creació d'eines de tot tipus, però de les quals n'hi ha una, el Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta, que està fent una feina amb un reconeixement tant dins l'àmbit del nostre país com internacional.

El senyor diputat em demanava dades quantitatives; jo en puc donar moltes, i em permetran que en doni algunes, per explicar una mica com ha evolucionat tot plegat. Miri, el nivell de generació de residus especials s'ha mantingut gairebé estable de l'any 92 al 95, però, en canvi, la proporció de residus especials, és a dir, la part dels residus especials en relació amb tots els industrials, ha baixat. Abans era el 31, i ara és només el 22%. És a dir que cada vegada els nostres residus, per dir-ho d'alguna manera, tenen menys percentatge de residus especials. En segon lloc, s'observa una evolució molt favorable del que anomenem la «valorització externa», i, quan parlem de valorització, saben que a vegades s'hi inclou la valorització energètica, la qual cosa és qüestionada des de certs àmbits. Nosaltres no parlem de valorització per incineració; simplement, els altres sistemes de valorització. Aquesta s'ha doblat des del 16% l'any 92 fins al 32% l'any 95, que és l'últim que en tenim dades.

Una altra dada que els puc donar és que la deposició controlada, és a dir, allò que hem de dipositar, ha augmentat, i tenim la necessitat de depositar, al final del Programa, unes cent seixanta mil tones. Aquestes són, per tant, algunes dades que ens poden ajudar a entendre la mesura de la problemàtica. Què s'ha fet? Doncs, miri, s'han desenvolupat moltes actuacions en l'àmbit normatiu i organitzatiu que han permès millorar sensiblement la gestió dels residus especials. L'objectiu ha estat dotar-se dels instruments necessaris per a afavorir el control dels residus que es generen, i la seva destinació al sistema de gestió més adequat. Per exemple, cada any s'augmenten de més de mil el nombre d'autodeclaracions; vol dir que cada any hi han mil empreses catalanes més que passen a ser controlades des del punt de vista de la generació dels residus. No cal que els digui que això tindrà un límit temporal, i en aquest moment les noves empreses són empreses relativament petites.

Malgrat que, com els deia, la minimització és aquest primer objectiu, Catalunya és cert que s'ha de dotar de les infraestructures de tractament de residus especials que genera. En què s'ha avançat? Doncs, per exemple, tenim en servei una planta de reciclatge de frigorífics; tenim en construcció, i entrarà en servei aquest mateix semestre, una planta de reciclatge de piles i de fluorescents; tenim una planta en servei de regeneració d'olis usats; tenim una planta autoritzada de reciclatge de bateries, i en aquests moments està en concurs el reciclatge de pneumàtics.

És evident que ens queda resoldre el tema de la deposició controlada, i en aquest sentit s'ha presentat la idea de Cardona. Una mina de sal utilitzada com a dipòsit de residus es basa, bàsicament, en els mateixos principis que un dipòsit de superfície, però és evident que ofereix unes seguretats addicionals per a certs residus. Els dipòsits subterranis aporten un doble benefici: en primer lloc, per a la gestió de residus, el dipòsit en mines és un sistema segur i estable, sense impacte ambiental apreciable, i per a la mina de sal els residus constitueixen un material de rebliment idoni, que ajuda a fixar l'estructura interior de la mina i que minva, per tant, el moviment de sòl, allò que en diuen els tècnics les «subsiden-

cies». A més a més, a altres països, sobretot a Alemanya, del qual tantes coses volem copiar en matèria de residus, aquesta experiència té més de vint-i-cinc anys, amb resultats satisfactoris. Nosaltres creiem que aquesta iniciativa, a Catalunya, pot ser possible, i podria ser la gestió adequada per a unes cent mil tones anuals de residus especials. És evident, però —com vostès saben—, que cal avaluar-ne la viabilitat a partir dels estudis tècnics, econòmics i ambientals necessaris.

En aquests moments, què ha fet el Departament? Doncs, el Departament ha presentat la idea a la societat; com és lògic, en primer lloc, a l'Ajuntament de Cardona, al Bages, i lògicament, també, a tots vostès, com a representants del poble de Catalunya. La voluntat del nostre Departament és que tot el procés d'estudi es faci amb la màxima transparència i informació a tothom que hi estigui interessat. Això inclou, lògicament, tots els grups parlamentaris i, lògicament també, la societat de Cardona. En aquest sentit, reitero la disposició del Departament, i la meua personal, d'utilitzar tots els mecanismes, ho repeteixo, de control i participació que el mateix Reglament del Parlament de Catalunya pugui establir perquè en qualsevol moment tots els senyors i senyores diputades gaudeixin de tota la informació necessària.

Si aquesta iniciativa finalment esdevé una realitat, s'haurà cobert una part molt important de les necessitats de deposició controlada, però no totes; queden encara unes seixanta mil tones que hauran d'anar en principi a dipòsits controlats en superfície. Els voldria dir que la visió global de l'aplicació del Programa de gestió dels residus especials avança a un ritme satisfactori, atès que en aquests moments em sembla que s'estan assolint els objectius previstos per a l'any 2000 pel que fa a minimització i valorització, i s'estan completant les infraestructures necessàries. És per això que nosaltres creiem que, amb tota la legitimitat, amb tota l'obligació i amb tota la força moral, podem presentar, ho repeteixo, a la societat catalana, i especialment a Cardona, aquesta proposta.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Jo voldria, a més a més, donar-los alguns detalls d'última hora, que penso que poden ser importants. Nosaltres tenim previst durant aquesta setmana, entre avui i demà, presentar a l'Ajuntament de Cardona els estudis que cal fer, amb propostes de tota una sèrie d'equips per a la seva realització. Els estudis que nosaltres tenim previstos són: un estudi hidrogeològic, un estudi geotècnic, un estudi d'incidència, possible incidència d'aquesta activitat en la promoció turística del municipi, un estudi que avalui la resposta sociològica per part de la població i, finalment, també un estudi que permeti avaluar el nivell de control sobre tota l'activitat i, per tant, també la mateixa avaluació de l'impacte ambiental. És evident que, tots aquests estudis, nosaltres volem que des del mateix inici, és a dir, des d'abans de la contractació, siguin coneguts per la població de Cardona a través de l'Ajuntament o dels mecanismes que aquest Ajuntament ens proposi, i també que aquest Parlament en tingui tota la informació. Repeteixo que vull manifestar una vegada més la disposició personal i institucional de donar a tots els senyors i senyores diputats i

a tota l'opinió pública catalana tota la informació disponible sobre aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, el diputat senyor Espadaler té la paraula; ho farà des del mateix escó. Té un temps de cinc minuts.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president, des de l'escó mateix. Simplement per agrair la informació que ens acaba de donar el conseller, per demanar que aquesta transparència informativa continuï al llarg de tot el procés i per aclarir o demanar encara un petit aclariment més.

El conseller ens citava les piles, els fluorescents, els pneumàtics, com a residus especials. Als ulls de la ciutadania, a vegades el concepte de «residu especial» pot semblar alguna cosa més complexa. Ens preocupa també saber –i voldríem que ens ho aclarís el conseller– quins residus aniran a Cardona, i sobretot quins no hi aniran; sobretot, quins residus no aniran a la mina de Cardona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, miri, el destí dels residus industrials de Catalunya està plenament catalogat; de fet, existeix una publicació del Departament, de la Junta, que es diu *Catàleg de residus de Catalunya*, que fa una descripció, una catalogació detallada de tots els residus, no?, fins al nivell pràcticament, diguem-ne, menut. Per exemple, de residus d'indústria del ferro i de l'acer, una de les categories és «Retalls, peces, cagaferros, llimadures, granalla i partícules metàl·liques», que identifica on es produeix, la indústria que ho produeix, on ha d'anar, quins sistemes de deposició poden establir-se. Quan es va fer aquest catàleg de residus, el que no hi havia era la diferenciació entre els dipòsits de residus especials subterranis i els superficials. I és evident que això serà una tasca que caldrà fer i que nosaltres ja estem estudiant a partir de la normativa alemanya, que, d'altra banda, li vull dir que és bastant exigent, i a partir de la qual jo he donat aquesta xifra que diu que, de les cent seixanta mil tones de residus especials que potencialment es produeixen a Catalunya, aproximadament unes cent mil poden anar a aquest dipòsit subterrani, i les altres no.

Per, potser, donar una idea conceptual clara, jo li diria que, en aquest tipus d'abocador o de dipòsit especial, no hi aniria cap tipus de residus inflamables, cap tipus de residus explosius, cap tipus de residus fermentables i, si em permet dir-ho amb una especial contundència, cap tipus de residus radioactius. Jo voldria aclarir –perquè aquest és un tema que a vegades ha suscitat una

certa controvèrsia, que la legislació catalana impedeix explícitament que un dipòsit controlat per a residus especials admeti residus radioactius. Això ho diu l'annex 2 del Decret legislatiu 2/91, que, com a residus no admissibles en les instal·lacions de deposició controlada, diu, en primer lloc, «els residus radioactius» i, lògicament, en tota la seva gamma. Per tant, jo voldria dir, i em penso que aquesta tribuna permet de dir-ho amb tota la contundència, que en cap cas –en cap cas–, a Cardona, s'hi ha previst ni s'hi pot preveure cap tipus de deposició de residus radioactius.

Què hi aniria, doncs? Doncs, hi anirien cinc grans paquets de possibles residus qualificats com a «especials»: en primer lloc, els materials procedents de la neteja dels filtres de depuració de gasos; en segon lloc, els fangs generats en activitats de galvanotècnia i altres activitats comparables; en tercer lloc, les sals de tremp i d'altres processos metallúrgics; en quart lloc, els rebuigs de cosmètica i de medicaments, i en cinquè lloc, els residus estabilitzats procedents de depuradores de residus industrials. Tot això ve a ser un resum del que hi aniria, però repeteixo que tot això està degudament catalogat, i l'única tasca que queda per fer, que ofereixo també en aquest cas la participació de tots els grups polítics, és veure, dintre de totes aquestes cent seixanta mil tones, que siguem capaços de caracteritzar perfectament aquells que poden ser dipositats en una mina subterrània, sense que, lògicament, això provoqui el més mínim risc ambiental, que és l'objectiu últim del Departament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució

Havent estat posposada la interpellació que era el punt 16 de l'ordre del dia, iniciarem ara el capítol de mocions. La primera de les mocions –divuitè punt de l'ordre del dia– és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució, presentada pel Grup Socialista; per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del 17 de desembre fins avui han passat gairebé dos mesos, que no han servit, malauradament, per clarificar la situació de les polítiques d'integració laboral. En el debat de pressupostos del 1997 ja vàrem anunciar que les polítiques per al sector de persones disminuïdes podien entrar en una situació de forta confrontació amb el Govern de la Generalitat, i no ha passat gaire temps per poder comprovar que la tensió ja és molt alta. Diversos manifestos de protesta comencen a

circular, i les entitats i associacions que fins ara busquen polítiques d'acord i de consens amb la perspectiva de trobar una millora a curt termini, encara que fos rebaixant provisionalment el llistó de les seves necessitats, estan dient prou.

La interpellació que vàrem substanciar el 17 de desembre volia alertar sobre aquesta situació, de la mateixa manera que ho vàrem fer la diputada Marina Geli i jo mateixa en el debat d'esmenes pressupostàries. La situació dels centres ocupacionals i els centres especials de treball quedava condicionada per l'anunciada reducció pressupostària, i a la vegada es creava un nou servei social anomenat SOI, servei d'orientació i integració social entès, d'acord amb la norma que el crea, com un servei de suport als centres ocupacionals i amb funcions d'ajustament personal i social per millorar les relacions amb l'entorn i la realització d'activitats prelaborals, però en el fons tenia i té com a objectiu destinar-hi els nois i noies que no s'han pogut integrar en els centres especials de treball degut a la reducció pressupostària.

Aquest és un recurs –així l'entenem nosaltres i així l'entenem els sectors que treballen en els temes de la integració laboral–, és un recurs –deia– de sala d'espera, intermedi entre els serveis ocupacionals i els serveis d'integració laboral, la qual cosa nosaltres creiem –ho hem dit, ho vam dir en el debat de pressupostos– que no es pot permetre, perquè aquests nois i noies, en nombre de dos mil, venien exercint ja una pràctica laboral transitòria pendent, com a conseqüència de les restriccions pressupostàries, de normalitzar-se, però amb el compromís del Govern de la Generalitat de trobar-hi una sortida en els sis anys anteriors. És a dir, en aquest moment ens hem tirat enrere, i la política per a les persones disminuïdes en situació transitòria està a punt zero.

Volia recordar també que des del 17 de desembre i per la resposta que el conseller de Benestar Social va fer a aquesta diputada, en què deia que el Govern no tenia competència en la política d'integració laboral perquè el seu finançament depenia del Govern de l'Estat i, com a conseqüència, no entenia l'obligació de fer política en aquesta matèria, volia –deia– manifestar el meu desacord; en aquell moment no ho vaig poder fer perquè se'm va esgotar el temps. El senyor conseller i les senyores i senyors diputats saben que la competència i la responsabilitat del Govern de la Generalitat i de la Conselleria de Benestar Social és assegurar un pla d'integració per a les persones amb minusvalidesa, perquè les lleis de Catalunya així ho estableixen, i sap també que aquesta política pot tenir diverses vessants, no únicament les dels centres especials de treball; vessants que no depenen, necessàriament, dels pressupostos. La funció pública, és a dir, el compliment de la Llei, del que estableix la funció pública de Catalunya, amb la cobertura del 3% de places per a persones amb disminució; el compliment de la Llei de contractes de l'Estat, amb la reserva del 2% de places a les empreses contractades per les administracions; la reserva del 2% de places a les empreses de més de cinquanta treballadors, mesura complicada, difícil, complexa..., però creiem que no s'han fet els adequats esforços per poder-hi donar com-

pliment. És a dir, el Govern de la Generalitat té plena competència i plena responsabilitat sobre la integració laboral i la normalització de les persones amb discapacitat.

Quan en el recent manifest, amb més de deu mil signatures recollides per un grup d'entitats de molt de pes associatiu, com els senyors diputats i les senyores diputades d'aquest Parlament, coneixedors d'aquest àmbit, hauran pogut comprovar, es diu que la Lismi no es compleix, jo crec que els hem de donar la raó no plenament, però sí que, en part, els hem de donar la raó amb el plantejament de les seves preocupacions, perquè un dels principis d'aquella Llei –que ho va ésser per consens, i promoguda pel senyor Trias Fargas, que va fer una funció jo crec que importantíssima de cohesió a l'entorn de la política a seguir per a les persones amb disminució– deia que ens havíem de comprometre, les administracions, a impulsar, a remoure, a promoure polítiques que ajudessin a fer efectius els drets socials de les persones amb disminució; drets socials, evidentment, drets laborals, dret a la salut, dret a la integració. I en aquest moment nosaltres considerem que l'exercici d'aquests drets està en perill, i està en perill no únicament per les retallades pressupostàries, sinó perquè creiem que, d'alguna manera, ens hem oblidat dels principis que han d'inspirar la nostra actuació en polítiques de normalització de cara als sectors de la població que tenen, en realitat, més necessitat de ser ajudats i de donar-los una empenta en aquesta qüestió.

Dit això i entrant a la Moció que presentem, presentàvem, plantejàvem diversos punts relacionats amb les polítiques d'integració laboral, i responia la majoria a un escrit que la Conselleria de Benestar Social, no signat pel conseller però per un alt càrrec del seu Departament, va enviar a les entitats que treballen per la integració laboral de les persones amb disminució, com a resposta a la preocupació i a la queixa que s'havien manifestat en els mitjans de comunicació i en aquest Parlament, a través dels diputats que vàrem fer les esmenes de modificació dels pressupostos, amb relació –com deia– a la retallada pressupostària. Ens va semblar oportú que la millor moció a presentar era que el Parlament ratifiqués amb el seu vot allò que el conseller deia que faria, contràriament al que deia que volia fer en el debat pressupostari i en les esmenes als pressupostos de l'Estat.

I, en aquest sentit, nosaltres vàrem recollir alguns dels aspectes que crèiem importants i que aquesta circular, no oficiosa però gairebé, manifestava a les entitats que treballen en els temes de benestar social, i vam plantejar vuit punts orientats a demanar al Consell Executiu que continués la política establerta d'aprovació de sol·licituds de noves places de centres ocupacionals; que es fes la revisió del Decret 336/1995, de creació del Servei Ocupacional d'Inserció, per reorientar la formació ocupacional de les persones amb disminució en el marc dels programes establerts –dèiem– a la Conselleria de Treball, no a la Conselleria de Benestar Social; que es mantingués la *ratio* d'atenció en centres ocupacionals amb un monitor per cada vuit - nou persones, tenint en compte que la *ratio* establerta era d'u - quaranta, un psicòleg per cada quaranta nois, i un assistent social per

cada vuitanta, i, per mantenir aquest model ja experimentat i vàlid i afavorir a la vegada la integració laboral posterior de les persones que van al centre ocupacional, ens semblava que mantenir la *ratio* vuit - nou era el màxim que podíem permetre.

L'altre punt proposava «aprovar la sollicitud de subvencions per als nous contractes per a persones amb disminució que es realitzin en els CET» –evidentment, l'Ordre de convocatòria de subvencions per al manteniment de places ja va sortir el 27 del XII del 96, la proposta de la Moció era del 17 de desembre del 96–; «prioritzar la convocatòria de subvencions per al manteniment de llocs de treball en els centres especials de treball; garantir per al 1997 el finançament del Servei de Suport a la Integració Laboral» –dits SILS– «dels centres especials de treball en la mateixa quantitat global que el pressupost del 96; prioritzar la creació de pisos amb suport per a persones amb disminució» –aquest també era un tema que el conseller va insistir que tindria molt present–, «i informar el Parlament de Catalunya en el termini de dos mesos de l'ampliació de les modificacions pressupostàries que comportaran aquests programes, així com de les disponibilitats del Govern de l'Estat i de la Generalitat per a la inversió en nous llocs de treball.»

S'han presentat moltes esmenes a aquesta Moció, esmenes que tenim la intenció i la voluntat de recollir, i, un cop escoltada la defensa que en faran els diferents grups parlamentaris, passaria a la Mesa, i als mateixos grups, una proposta de transacció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Efectivament, quatre grups parlamentaris han presentat esmenes. En primer lloc, correspon exposar les seves esmenes al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps límit de deu minuts. Té la paraula el diputat senyor Ridao. (*Pausa.*) Senyor Ridao, té la paraula per exposar les seves esmenes, no se'm distregui.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president...

El president

Deu minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Sí. Amb la reducció del pressupost del Departament de Benestar Social –com molt bé deia fa uns instants la il·lustre diputada Rosa Barenys– i, molt especialment, la repercussió que aquest fet ha tingut en l'Institut Català de Serveis Socials, i després, especialment, de nou anys de vigència del Pla d'integració laboral, un pla que ha estat prorrogat i que abasta el període 1987-1996 i que tenia com a propòsit o com a objectiu central regular l'activitat dels centres ocupacionals i, en definitiva, el de procedir a ordenar el conjunt de l'activitat formativa i ocupacional dels disminuïts, en definitiva, donant satisfacció al conjunt de necessitats de places de centres

ocupacionals i creant més de sis mil places de centres especials de treball, la situació, doncs, de la restricció pressupostària d'enguany és que el Departament de Benestar Social no ha complert els seus objectius ni el conjunt de compromisos adquirits públicament pel conseller responsable del Departament, i més de dues mil persones, treballadors, treballadores que fins ara treballaven de manera transitòria, encara no tenen reconeguda la seva incorporació al món del treball.

El Departament de Benestar Social, entenem –ja ho vàrem dir durant el debat dels pressupostos–, hauria de plantejar-se de manera molt seriosa la revisió d'aquest Pla, i, en definitiva, destinar-hi molts més recursos que fins ara. Per tal de garantir el sosteniment de les polítiques socials i de l'estat del benestar, en procés progressiu de desballestament, i, a més, fer-ho sense la intervenció..., perdó, amb la interlocució del conjunt d'afectats, famílies, tallers, professionals que treballen en aquest món.

Pel que fa, doncs, concretament, a la Moció presentada pel Grup Socialista i al primer punt, que demana «prosseguir o continuar la política establerta d'aprovació de sollicituds de noves places de centres ocupacionals», nosaltres estem totalment d'acord amb aquest primer punt. Cal continuar –ja ho hem dit– la política d'aprovació de sollicituds de noves places de centres ocupacionals, els coneguts vistiplaus que, degut a la retallada pressupostària, s'han vist molt reduïts en el seu nombre; els tècnics de l'ICASS tenen ordres, pel que sabem, molt estrictes i molt rigoroses de no donar-ne i de no crear, en conseqüència, noves places. Només s'ocupen places ja concedides i que resten vacants; d'aquí que en surtin unes considerables llistes d'espera.

Pel que fa al segon punt de la Moció, al qual nosaltres hem presentat una petita esmena que intenta millorar la redacció o la formulació que se'ns ha proposat inicialment, estem també totalment d'acord a abordar la revisió del Decret de creació del Servei Ocupacional d'Inserció per tal de reorientar globalment la política de formació ocupacional de les persones amb disminució en el marc dels programes que ha establert el mateix Departament de Benestar Social. I estem d'acord amb aquest segon punt de revisió, doncs, d'aquest Decret de creació del SOI, servei que agafa aquelles persones que no són subjectes de centre ocupacional i que, pel seu grau o percentatge de disminució, tampoc se'ls vol incorporar als centres especials de treball. Ve a ser, doncs, un servei per donar legalitat o una certa aparença de legalitat a un fet que no ho és, que és un fet il·legal.

Aquestes persones treballen en el centre especial de treball o bé no treballen, i, per tant, correspon a l'àmbit dels centres ocupacionals. I si treballen se'ls ha de pagar o bé el salari mínim interprofessional o una retribució digna, i si no, en tot cas, que ocupin més places o llocs en els centres ocupacionals.

Pel que fa al tercer punt, que és el de «manteniment de la *ratio* d'atenció en els centres ocupacionals d'un monitor per cada vuit - nou treballadors», nosaltres hem presentat una esmena perquè es mantingui estrictament la *ratio* que estableix la Llei i, per tant, doncs,

actualment, a cada vuit persones disminuïdes, els correspon un monitor; la intenció, sembla ser, progressiva, no confessada de l'ICASS és passar a una *ratio* d'u - deu, amb la qual cosa nosaltres no estem en absolut d'acord. Això, evidentment, pot comportar un considerable estalvi econòmic, però, si volem continuar donant un mínim de qualitat, amb aquesta *ratio* d'u - deu o d'u - nou ens sembla absolutament impossible. Cal, per tant, doncs, mantenir la *ratio* actual que estableix ja la legislació vigent.

Pel que fa al quart punt, «l'aprovació de la sollicitud de subvencions per als nous contractes per a persones amb disminució que es realitzen en els CET, inclosos els contractes d'aprenentatge», nosaltres hi estem absolutament d'acord. Per tal de normalitzar el sector, cal aprovar la sollicitud de subvencions per als nous contractes de treball, i també els d'aprenentatge.

I finalment, pel que fa als punts cinquè i sisè, amb el que parla, en primer lloc, de la prioritització de la convocatòria de subvencions per al manteniment de llocs de treball en els centres especials de treball hi estem absolutament d'acord: cal prioritzar, doncs, les convocatòries de subvencions per al manteniment d'aquests llocs de treball, i, finalment, la garantia, per a l'any 1997, del finançament del servei de suport a la integració laboral dels centres especials de treball en la mateixa quantitat que el pressupost de l'any 96. Entenem que no podem parlar de termes globals, sinó que hauríem de garantir aquest finançament per al conjunt de les places ocupades, és a dir, individualment, per a cadascuna de les places ocupades.

Tanmateix, si no fossin acceptades aquestes esmenes que nosaltres hem suggerit i que entenem que milloren, si no substancialment, intenten millorar la proposta feta pel Grup Socialista, igualment indiquem la nostra intenció de donar suport, igualment, a la Moció presentada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les seves esmenes per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per defensar les esmenes que presentem a la Moció del Grup Socialista. Aquestes esmenes, com la mateixa interpellació i la Moció que avui discutim, crec que totes coincideixen que vénen, són o tenen l'origen en la preocupació dels sectors afectats. Són sectors que veuen com els pressupostos de Benestar Social i, en general, de l'assistència social són retallats i amenacen encara les poques inversions en el camp ocupacional de les persones amb disminució, perquè –malgrat el que es va dir– l'estat del benestar ha patit retallades importants. Potser en els darrers pressupostos Sanitat i Ensenyament no ho van patir d'una manera excessiva, però sí que l'àrea dels serveis socials ha rebut la clatellada de les restriccions i, el que és

pitjor, i el que creiem que és pitjor, la incertesa de què passarà més endavant.

Tots, tots els grups d'aquesta cambra, suposo, hem rebut propostes de les dues grans plataformes que coordinen aquest camp, tant la Coordinadora de Tallers per a Minusvàlids Psíquics de Catalunya com l'APPS, Federació Catalana Pro Persones amb Disminució Psíquica, conjuntament amb l'Associació de Tallers de Barcelona.

Aquesta darrera plataforma és la protagonista d'una recollida de signatures per a un dels manifestos que en aquests dies s'estan redactant i estan circulant, on demanen, per una banda, diàleg per millorar el servei, i també es manifesta la negativa a acceptar qualsevol mena de retallades i retrocessos, sempre, però, apellant a les vies de diàleg i a la negociació entre tothom.

La preocupació no és, doncs, només dels grups parlamentaris, que ja vam expressar la nostra opinió en el darrer debat dels pressupostos, sinó que també es pot generalitzar i està generalitzada a la totalitat dels sectors afectats. No deu ser tan bona la política governamental quan tothom, o almenys tothom del sector, la critica.

L'esmena, les tres esmenes que hem presentat responen a aquestes reivindicacions. Es tracta, en primer lloc, no de modificar, sinó de derogar el Decret 336/95, de creació del Servei Ocupacional d'Inserció; aquest tercer nivell –ja comentat– que el sector no accepta, o no n'accepta l'aplicació. En segon lloc, també reclamem el manteniment o l'establiment de la *ratio* a un monitor per cada vuit usuaris en els centres ocupacionals, i no augmentar-lo per no perjudicar el servei, per no perdre la qualitat. I en tercer lloc, mantenir el finançament de les prestacions iguals que al 96, però per capita i no globalment.

Pel que fa als pisos de suport, el sector reivindica una normativa que ho desenvolupi, a manca d'informació de la seva existència. En qualsevol cas, si s'aprova el punt setè de la Moció presentada, ja serviria per a cobrir aquesta reivindicació.

Aprofito ja ara per anunciar la nostra acceptació de la transacció que, recollint les esmenes presentades, ha estat oferta fa uns moments. I ho fem pel fet que recull, per una banda, la totalitat de les nostres esmenes, i també perquè millora substancialment la proposta inicial en la línia de la reivindicacions esmentades. De fet, la voluntat nostra a l'hora de presentar les esmenes, a part de fer-nos ressò de les propostes que hem rebut, ha estat deixar també constància del nostre ple suport a aquest sector i a la voluntat de millora i de diàleg.

La real i efectiva retallada dels pressupostos de Benestar Social posa en perill moltes o algunes –si ho volen– de les prestacions i serveis aconseguits fins ara. Pel que fa als centres ocupacionals i centres especials de treball, organismes amb voluntat d'integració social i laboral de les persones amb disminució, hi ha sobre la taula unes reivindicacions molt clares aportades pels sectors afectats i que veuen perillar el servei que presten. Des d'aquí volem apellar a la responsabilitat de tots per tal d'arribar a parlar i procurar arribar a acords entre el sector i l'Administració que permetin la continuïtat del

servei i no es posi en perill aquesta part important de l'estat del benestar aconseguit fins al moment.

El Parlament, creiem que pot actuar com a intermediari i ajudar a arribar a acords que beneficiïn tothom, i especialment els usuaris d'aquests serveis, les persones amb disminució disposades a integrar-se socialment i laboralment a la societat. Aquestes reivindicacions entenem que són molt assenyades i obertes a la negociació. Tampoc no es pot allegar una dispersió dels interlocutors, ja que aquests estan prou ben agrupats en grans plataformes.

Com diu el manifest esmentat abans, exigim el màxim esforç de totes les parts per arribar a acords seriosos, viables, i immediat. Això és el que confiem, i aquest és el camí que creiem que s'hauria de prendre.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar el grup d'esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, em poso defensar una esmena a la Moció que presenta avui el PSC, però, si el president m'ho permet, em posicionaré en el conjunt de la Moció i faria una referència a la introducció que ha fet la senyora Barenys en la seva defensa de la Moció.

La senyora Barenys ha introduït dos elements, dos debats en aquesta defensa de la seva Moció. Un, aprofitant aquest moviment que hi ha hagut recentment –encara no sabem dirigit a qui o contra qui–, per manifestar la seva queixa de l'incompliment de la Lismi, queixa que jo comparteixo. La Lismi, és veritat que pel que fa referència a la protecció, a la salvaguarda, a l'aspecte de la incorporació laboral dels disminuïts en les administracions públiques i en les empreses, en els centres empresarials que tinguin més de cinquanta treballadors, no s'està complint; no es compleix ni a Catalunya ni a la resta d'Espanya. I, si la senyora Barenys, o el seu Grup, vol que un dia fem un debat sobre el grau de compliment de la Lismi a Catalunya i a la resta de l'Estat, jo crec que estem en disposició de fer-ho. De fet, fa poc temps que vam fer una anàlisi a nivell estatal en el Congrés dels Diputats respecte al grau de compliment de la Lismi, que –com molt bé ha dit la senyora Barenys– va ser inspirada i tossudament defensada pel president del meu partit, pel president desaparegut Ramon Trias Fargas. Haig de dir –i ho haig de dir perquè no és cap mèrit d'aquest diputat que els parla– que en aquella anàlisi –els informes de la qual tenim, naturalment, el Grup Socialista, perquè va ser qui va convocar l'anàlisi, i els altres grups que hi vam participar–, quan les organitzacions que treballen en el món de la

disminució explicaven el seu grau de satisfacció, Catalunya va ser la primera en grau de satisfacció. És a dir, és un discurs que jo crec que estem en disposició de poder fer.

Però jo crec que no ha estat feliç la seva incorporació en el discurs d'avui, perquè avui havíem de parlar d'una altra cosa. Avui, senyora Barenys, vostè ha dit: «L'objecte d'aquesta Moció, de fet, és recollir una circular del Departament de Benestar Social no signada pel conseller, però sí signada per un alt càrrec.» Jo estic segur que interpreto el criteri del conseller que, de qualsevol circular que signa un director general, el responsable màxim n'és el conseller i, per tant, l'assumeix, i en aquest sentit no era necessari fer la Moció, perquè la circular signada, que vol dir la carta que manifesta una voluntat política de desenvolupament d'un pla de treball, es compleix sempre. Per tant, no calia la Moció.

Ara, de totes maneres, en aquell..., i jo ho entenc, perquè quan pugem a la tribuna a vegades oblidem les dates i diem allò essencial que volem dir, però oblidem espais de temps. La senyora Barenys també ha dit: «El SOI entra en funció com a conseqüència de la reducció pressupostària.» No és així: el Decret 336 és de l'any 95, i no havíem parlat del pressupost del 97 el 95; són unes altres conseqüències les que provoquen la creació del SOI.

El SOI es crea –i vostès ho saben perfectament– per una situació irregular que hi ha en un..., que hi intervé la Inspecció de Treball i que diu: «Escolti, això no pot continuar d'aquesta manera i s'ha de fer d'una altra manera.» I en funció que s'havia de fer d'una altra manera es crea el SOI. El SOI és una cosa perfecta? No. N'estem perfectament satisfets? No. És l'eina útil que tenim en aquest moment? Sí, per això la tenim, i per això ens neguem en aquest moment a la derogació que demanen alguns proponents d'esmenes i, naturalment, a la revisió en el sentit que demana la senyora Barenys.

I entrant concretament a la Moció, que jo crec que l'hem de mirar des del punt de vista absolutament positiu i de col·laboració entre les distintes forces polítiques d'aquest Parlament, perquè, efectivament, la nostra voluntat és arribar al màxim consens possible amb les polítiques d'aquesta naturalesa... Les polítiques de fet, les polítiques de govern dirigides al col·lectiu del món dels disminuïts no haurien de tenir matisos excessivament..., no haurien de tenir excessius matisos partidistes; haurien de ser polítiques molt consensuades. I nosaltres estem en aquesta situació, en l'intent de consensuar al màxim tot allò que es pugui per treballar a favor de les persones que més ho necessiten, però també per acotar aquelles coses que es poden fer i també les que no es poden fer. I aquesta feina desagradable és la que té l'Administració, o el Govern: fer allò de l'acotació i administrar el millor possible els recursos que es tenen.

Com dic –i per concretar en la Moció–, el punt número 1, que demana «continuar la política establerta amb l'aprovació de sol·licituds de noves places de centres ocupacionals», el Govern no té cap inconvenient a dir que sí, que d'acord, i aprovem aquest punt número 1.

Al número 2 tinc la temptació de dedicar-li una mica més d'espai, però també tinc el convenciment que no els convenceré de res, perquè ja n'hem parlat diverses vegades, del tema; el número 2 de la Moció és el que fa referència al Decret 336/95, que uns en demanen la derogació, altres la revisió i un canvi d'orientació. No cal que hi esmerci temps. Simplement, no hi estem d'acord, no el revisarem ni el derogarem. Hi ha tota una acció a favor de les persones que estan en aquest..., que s'estan dient dues mil persones..., les meves dades són de mil nou-centes, mil vuit-centes, no arriben a mil nou-centes, però és igual, tant és que en siguin mil vuit-centes com dues mil; aquestes persones estan rebent, en la mesura que es demana als centres ocupacionals, formació professional per a aquells nois i aquelles noies que estan en aquesta situació i amb la intencionalitat d'incentivar la seva contractació pels centres especials de treball. És un espai de temps que hauran d'estar en aquesta situació i que esperem que en el futur tinguem possibilitats i recursos per canviar la seva situació.

El punt número 3 és un punt que avui votarem que no, en aquell punt número 3; és aquell que parla de la *ratio* en els centres ocupacionals d'un monitor per cada vuit - nou treballadors. No hi estem ni d'acord ni en desacord, simplement ho estem estudiant, el Departament està estudiant amb un grup de tècnics quina és la *ratio* que s'aproxima més a l'ideal, a l'útil, i encara no tenim aquest informe dels tècnics que hi estan treballant. I vostès ho saben, que està en aquesta línia, que hi estan treballant, i la Conselleria es vol prendre un temps fins a disposar del resum dels acords d'aquesta comissió de tècnics per poder-s'hi manifestar. Avui diem que no però amb la voluntat de continuar-ho estudiant, no amb la seguretat que tenim la veritat a la Conselleria, sinó simplement perquè estem estudiant quina ha de ser la *ratio* més adequada.

Al punt número 4, nosaltres no tenim cap inconvenient a aprovar la sollicitud de subvencions per a nous contractes de persones amb disminució. L'única cosa que veiem és que sempre que això -i això ja ho va dir el conseller en la interpellació- respongui a contractes d'aprenentatge, respongui a projectes empresarials concrets, i és en aquest sentit que nosaltres hem presentat l'esmena que de fet estic defensant en aquest moment.

Al punt número 5, que demana la prioritització de convocatòries de subvencions per al manteniment de llocs de treball en centres especials de treball, d'acord. No diem pas que no.

El número 6 és aquell altre punt -és el que fa referència al SSIL- que hem de dir que no. I hem de dir que no també per la mateixa situació que hem dit que no al tema de les *ratios*. Aquest és un tema que també s'està estudiant. No estem pressuposant que s'hagi de mantenir amb els mateixos nivells que l'any 96 o que s'hagin de reduir. De moment es mantenen els mateixos recursos que l'any 96; ara, si com a conseqüència de l'estudi que s'està fent també per persones tècniques en el tema s'arribés a la conclusió que s'havia de modificar, doncs, evidentment es modificaria.

El 7 i 8 són punts que nosaltres compartim, no tenim cap problema, i acceptarem.

És evident que hi ha, doncs, tres temes o tres punts que nosaltres haurem de dir que no, un, per convenciment -el del SOI-, i dos, perquè estem en fase d'estudi. El resum global crec que és prou positiu com per poder arribar a una votació al més unànime possible i al més d'acord possible entre tots els grups, atès que la majoria de les peticions que demana la Moció, que recullen la política del Departament a través de la manifestació que fa la circular a la qual hem fet allusió abans, doncs, permeten que aquesta cambra avui -espero- pugui aprovar majoritàriament aquells punts que raonablement només faran que recolzar una política que ja està decidida.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir per presentar les esmenes a aquesta Moció al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula l'illustre diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup d'Iniciativa - Els Verds hem presentat tres esmenes concretes a la Moció del Grup Socialista. Són esmenes que no són contradictòries, sinó que vénen a aprofundir en la mateixa línia les propostes presentades pel Grup Socialista.

M'agradaria primer dir que, és clar, aquestes propostes que fem des del Grup d'Iniciativa no poden ser contradictòries perquè crec que el que estem fent avui amb aquest debat sobre la integració laboral dels disminuïts és, en definitiva, recollir les propostes d'un col·lectiu que ha manifestat en reiterades ocasions les seves crítiques i anàlisis, però també propostes, i això és important: que hi ha un moviment, que a la societat civil hi ha un grau d'associacionisme capaç de fer propostes constructives per fer una política que avanci, en aquest cas, cap a la integració laboral dels disminuïts. I, en definitiva, el que fem és recollir aquestes propostes, portar-les al Parlament i intentar acordar i buscar el consens per aplicar les polítiques que la gent afectada creu que s'han de fer.

Tots estem d'acord que les polítiques d'integració laboral no estan acabades i que cal un nou impuls, i un impuls que ha de venir acompanyat dels recursos financers i d'una política pressupostària que estigui d'acord amb aquest impuls. Un exemple que hem de seguir avançant -ja s'ha dit per part d'altres intervencions- és que hi ha una mesura concreta, un acord, a la Lismi, que avui no es compleix encara, que és el percentatge del 3% dels llocs de treball a l'Administració pública per a persones amb disminució i el 5% a les empreses privades. I aquest línia, aquesta política concreta, és una mesura concreta però essencial per a la integració laboral d'aquest col·lectiu. I aquí tots -dic tots- els grups parlamentaris, i també el Govern de la Generalitat, ens hem de preguntar si fem suficient tasca per a concretar aquesta mesura concreta; possiblement s'han de buscar fórmules per incentivar que aquest punt concret de la Lismi es compleixi.

Abans de passar a les esmenes concretes, m'agradaria fer una reflexió, i és que estem parlant d'una política que la seva execució ve marcada per un pressupost aprovat ja; que amb les mesures que avui podem aprovar amb aquesta Moció seran necessàries unes modificacions al pressupost, perquè amb el pressupost que tenim aprovat no es poden posar en pràctica les mesures per superar i avançar en la política d'integració laboral. Per tant, estem parlant d'un pressupost, d'unes polítiques, d'un pressupost que davant d'aquest sector és clarament regressiu, perquè quan les necessitats són moltes i el que hi ha és una manca d'inversió i una política de manteniment, de contenció, realment no es pot avançar en la política d'integració.

Així, valorem positiu que l'aprovació d'aquesta Moció, si obté el recolzament del Grup de Convergència, vingui acompanyada d'un punt, concretament el 8, perquè el Consell Executiu informi de les modificacions pressupostàries i de la disponibilitat d'inversió de l'Estat i el Govern de la Generalitat per a la creació de llocs de treball per a aquest col·lectiu. Les modificacions que fem, les esmenes que hem presentat a la Moció, són coincidents amb les que ha presentat el Grup Mixt i que ha defensat el senyor Xavier Bosch, i vénen a posar l'accent en l'adequació dels centres ocupacionals als programes de la Conselleria de Treball i, per altra part, garantir un finançament l'any 97 per al Servei de Suport a la Integració Laboral i la creació de nous llocs de treball en centres especials de treball, finançament equivalent per usuari a la del pressupost del 96.

L'altre dia, a la interpellació que va presentar la senyora Rosa Barenys, el senyor conseller, el senyor Comas, deia que, si no es creaven nous llocs de treball als centres especials, era per dos motius. El primer, perquè aquest finançament de centres especials de treball, aquest finançament, n'hi ha part que ha de venir de l'Estat, un finançament que ha de venir de l'Estat; aquest és el primer motiu. I el segon motiu és que aquests llocs de treball de centres especials han de ser iniciativa de la societat, han de ser empreses de la societat. Aquests són els dos motius pels quals no es creen llocs de treball en centres especials. És clar, jo la pregunta que em faig és que si la responsabilitat d'aquests dos motius, si hi ha una responsabilitat que té l'Estat, que està a Madrid, i una altra responsabilitat que té la societat perquè no es creen empreses, on està la responsabilitat del Govern de la Generalitat i on està la responsabilitat de la Conselleria de Benestar Social? Perquè tenim la Lismi, tenim un pla integral de suport a la integració, i, per tant, la Conselleria, el Govern de la Generalitat, també el Parlament, tenim la responsabilitat d'incentivar la societat, de negociar amb l'Estat perquè aquesta política es posi en pràctica. És clar, el que no es pot fer és dir: «La Conselleria no en té responsabilitat; passin-ne la responsabilitat a l'Estat i a la societat.» Jo crec que això no és positiu.

En tot cas, d'aquest tema, sí que hi ha un punt de la Moció que a mi m'agradaria comentar, que és el punt..., crec que és el punt 7, sobre la promoció de pisos, i sobretot el que és política ja no tant d'integració laboral, sinó polítiques de drets socials d'aquest sector. I a mi m'agradaria simplement..., que valorem positiu que hi

hagi aquest punt en la Moció –ho comento perquè està en la Moció–, però hem de ser conscients –i aquest sí que és un debat que jo penso que haurem de tenir aquí al Parlament– que amb el Decret que posa preus a les contraprestacions dels usuaris, del 12 de desembre, s'està en definitiva posant en entredit tot el sistema de serveis socials a Catalunya, i això afecta també els disminuïts. Aquest debat amb les taxes als centres de dia, amb les residències també per als disminuïts..., en tot cas, aquest debat, d'aquest tema, jo penso que n'hem de parlar amb més calma i n'hem de fer un debat important en aquest Parlament.

En definitiva, des del Grup d'Iniciativa - Els Verds recolzem la Moció presentada pel Grup Socialista, i també acceptarem totes aquelles modificacions que recullin les propostes que ha presentat aquest col·lectiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabades les intervencions dels grups que han presentat esmenes, correspon de fer-ho als que no ho han fet, que concretament és el Grup Popular. Si vol fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, debatem avui aquesta Moció arran de la interpellació realitzada per la il·lustre diputada senyora Barenys el passat 17 de desembre sobre la integració laboral de les persones amb disminució. Volem deixar ben clar des del Grup Popular que, si no més, almenys tenim la mateixa sensibilitat que el Partit dels Socialistes envers els disminuïts, però pensem que hem de ser conseqüents amb els principis d'austeritat que vam votar en aquest Parlament en el darrer debat de pressupostos.

La solució dels problemes específics de les persones amb disminució en un marc d'atur aixecat i de lent creixement econòmic és difícil. Això passa per l'impuls genèric de l'activitat, a fi i a efecte d'oferir més oportunitats al conjunt de la població. Paral·lelament, es requereixen programes adequats per a resoldre les dificultats d'aquest sector de població, com són els programes que gestiona el Departament de Benestar Social. Els pressupostos de la Generalitat van ser debatuts i aprovats fa escassament un mes; pensem que té poc sentit replantejar-nos aquesta decisió, i molt menys plantejar-nos crèdits extraordinaris que van en contra del vot del Parlament i de la mateixa funció dels pressupostos. L'eficàcia dels programes és en funció dels recursos amb els quals es compta, però sobretot de la qualitat amb què es gestionen. L'aprenentatge acumulat al llarg del temps permet incrementar l'eficàcia de manera que els recursos assignats puguin utilitzar-se millor. La senzilla exigència de més mitjans ha de recolzar-se en l'anàlisi del realitzat, demostrant la correlació entre mitjans i fites, i amb l'evidència de la impossibilitat de millores en la gestió, així com que no hi han rendiments decreixents en els nous recursos.

2454

Les mocions que impliquen una simple presa de postura, un gest, no serveixen ni per tranquil·litzar la consciència ni per resoldre els problemes. Amb l'actual marc, demanar més assignació de recursos requereix dir d'on es treuen i quines partides s'hauran de reduir. El nostre Grup, doncs, farà una abstenció global a cadascun dels punts de la Moció, tot i que en properes discussions estem disposats a acceptar-ne, millorant-los, alguns d'aquests punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. Correspon, doncs, ara que el Grup Socialista es pronunciï sobre les esmenes presentades. Per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys, per un temps de cinc minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, senyor president, deixi'm que per contradiccions faci una curta al·lusió a les paraules...

El vicepresident primer

Bé, si és per contradiccions, pot fer-ho.

La Sra. Barenys i Martorell

...del diputat senyor Hinojosa, en el sentit que ha manifestat que no calia que presentéssim aquesta Moció perquè, si en realitat el que havíem fet era transcriure la circular que el Departament de Benestar Social havia enviat als sectors, ja era un acord que portava via de complir-se, i em dona peu perquè en aquest moment recordi el que deia el conseller, la Conselleria de Benestar Social, a la circular. Deia que «es canviarà abans del 31 de gener la disposició normativa, prèvia discussió amb el sector, de les *ratios* replantejant-se les deu persones». En aquest moment aquest tema no està replantejat, sinó que ja es dona per fet. Deia també aquesta circular que «es farà tot el que sigui necessari perquè les persones amb disminució que ho necessitin puguin tenir el seu lloc de treball». Deia...

El vicepresident primer

Senyora Barenys, prego que sigui curta perquè, evidentment, no són contradiccions, això. Llavors, accepti la meva benevolència, però no...

La Sra. Barenys i Martorell

No, no, m'explicaré millor...

El vicepresident primer

No s'allargui més, si us plau.

La Sra. Barenys i Martorell

M'explicaré millor. L'acceptació de les esmenes que els grups parlamentaris han fet a la Moció va en la línia d'acceptar-les dient per què les accepto, perquè el Departament...

El vicepresident primer

Molt bé; doncs, argumenti per què ho accepta.

La Sra. Barenys i Martorell

...no ha complert la seva promesa establerta en la circular. Es deia que, pel que fa a la convocatòria de la inversió de llocs de treball, es publicarà quan es coneguïn amb més precisió les disponibilitats pressupostàries provinents dels pressupostos de l'Estat i les incorporacions que pugui fer el Govern de la Generalitat. I deia que «es garantirà el servei de suport a la integració laboral dels centres especials de treball», etcètera, precisament perquè després de les negociacions que durant tot aquest temps les diferents entitats i el sector en general..., no han arribat a un acord amb la Conselleria de Benestar Social pel que fa a aquestes promeses establertes en aquesta circular.

Nosaltres acceptem les esmenes que els diferents grups parlamentaris han fet a la nostra Moció; esmenes que haig de dir que endureixen la Moció. Nosaltres no volíem fer un plantejament tan dur, però ens veiem obligats a acceptar aquells punts que el senyor Hinojosa ja ha dit que no votaria a favor, que són la derogació del Decret 336/1995, del Servei Ocupacional d'Inserció, i una reforma o una modificació del Decret 279, dels centres ocupacionals de treball, perquè entenem que els centres ocupacionals de treball poden fer les funcions que fan els SOI –i ho discutirem en un altre marc parlamentari–; mantenim la *ratio* de, per cada vuit usuaris, un educador, i incorporem l'esmena que s'ha de garantir per a l'any 1997 el finançament del Servei de Suport a la Integració Laboral dels centres especials de treball, amb la mateixa quantitat per usuari que la concedida el 1996, i tanmateix garantint la mateixa quantitat per usuari concedida l'any 96 per a la creació dels nous llocs de treball en centres especials de treball que es realitzin durant el 1997, i hi incorporem aquesta esmena perquè la convocatòria... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdó... Es prega silenci i atenció. Gràcies.

La Sra. Barenys i Martorell

...i hi incorporem aquesta esmena perquè la convocatòria aprovada el desembre del 97 per al manteniment de llocs de treball dels centres no inclou partides pressupostàries ni per a la creació de nous llocs de treball ni per al manteniment de places d'autònom.

És en aquest sentit, senyor president, que jo feia referència a la circular, per posar palesa la contradicció entre el que diu el senyor conseller quan té problemes amb els grups i les entitats del sector de persones amb disminuïts, el que diu per «acallar» veus, però que en acabat es veu, en el procés d'un espai curt, que això no es pot portar a cap, i es manté la política de restricció que s'havia aprovat en el debat de pressupostos en aquest Parlament.

És per aquest motiu, doncs, per aquesta important contradicció política, que acceptem aquestes esmenes que han proposat els diferents grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Bé, com la senyora diputada ha anunciat, s'hi ha presentat una esmena transaccional. El senyor secretari la llegirà, hi donarà lectura.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que la senyora Barenys desitja que sigui posat a votació, un cop escoltades les intervencions dels grups i especialment dels grups que han presentat esmenes, diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1. Continuar amb la política establerta d'aprovació de sol·licituds de noves places de centres ocupacionals prioritzant les convocatòries de subvencions per al manteniment de llocs de treball en els centres especials de treball.

»2. Aprovar la sol·licitud de subvencions per als nous contractes per a persones amb disminució que realitzin els CET (centres especials de treball), inclosos els contractes d'aprenentatge, sempre que corresponguin a projectes empresarials concrets.

»3. Derogar el Decret 336/1995, de creació del SOI (Servei Ocupacional d'Inserció), i modificar el Decret 279/1987, pel qual es regulen els centres ocupacionals per a disminuïts.

»4. Mantenir la *ratio* d'atenció en centres ocupacionals en un monitor per cada vuit usuaris.

»5. Garantir per a l'any 1997 el finançament del Servei de Suport a la Integració Laboral (SSIL) dels centres especials de treball en la mateixa quantitat per usuari que la concedida l'any 1996. Tanmateix, garantir la mateixa quantitat per usuari concedida l'any 1996 per a la creació dels nous llocs de treball en centre especial de treball que es realitzin durant l'any 1997.

»6. Prioritzar la creació de pisos amb suport per a persones amb disminució.

»7. Informar el Parlament de Catalunya, en el termini de dos mesos, de l'ampliació de les modificacions presupostàries que comportaran aquests programes, així com de les disponibilitats del Govern de l'Estat i de la Generalitat per a la inversió en nous llocs de treball.»

El vicepresident primer

Bé, ara escau preguntar als grups esmenants si hi ha algú que s'oposa a la tramitació d'aquesta esmena transaccional. (*Pausa.*) Bé, abans de passar a la votació, hi ha el senyor Hinojosa que em demana la paraula... Li agrairé que em digui en virtut de quin article.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Perquè vostè pugui ordenar la votació, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Li demano que el punt número 1 de la transacció, del text que acaben de llegir..., els punts números 3, 4 i 5, siguin votats en un bloc, separats de la resta de punts.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Hinojosa. Hi ha algun altre grup que vulgui algun altre tipus d'agrupació de votació, o ja van bé aquestes? (*Pausa.*)

Doncs, molt bé, procedirem a la votació. Primer es posaran a votació els punts de la transaccional 3, 4 i 5, que ha demanat el Grup de Convergència i Unió que fossin objecte de votació a part.

Comença la votació.

Els punts 3, 4 i 5 de la transacció han estat refusats per 46 vots a favor, 54 en contra i 14 abstencions. (*Pausa. Remor de veus.*) Ah, per això els serveis de la cambra..., com que n'havíem fet unes de secretes, per això, diguem-ne, la Presidència també no ha estat massa amantent... (*Remor de veus.*) Si us plau, treguin el sistema de votació secreta. Si no els importa, repetirem la votació quan ens diguin els serveis de la cambra que ja ha estat arranjat aquest problema tècnic. (*Veus de fons.*) Ja està? Molt bé, anem a repetir, doncs, la votació.

Comença la votació per als punts 3, 4 i 5 de la Moció transaccional.

Comença la votació.

Aquests punts han estat refusats per 47 vots a favor, 54 en contra i 14 abstencions.

Passem ara a votar els punts 1, 2, 6 i 7.

Comença la votació.

Els punts 1, 2, 6 i 7 han estat aprovats per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar concretament en els punts de la Moció que volem proposar als diversos grups de la cambra, voldria fer una primera consideració al voltant del que van ser algunes de les reflexions que vaig fer avinentes durant el debat de la interpellació que vaig tenir oportunitat de substanciar en el Ple passat, en relació amb el debat permanent sobre la funció pública.

Voldríem reiterar, en primer lloc, en primera instància, que la primera qüestió que vam voler deixar molt clara, molt palesa, molt evident, en la nostra interpellació d'urgència, és que la propaganda contra els funcionaris forma part de la propaganda contra el sector públic; que nosaltres, particularment, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana creiem necessària la intervenció de l'Administració pública per tal de corregir la tendència a la desigualtat que té el mercat, per tal de promocionar l'ocupació i també per tal de moderar, en definitiva, els cicles econòmics.

I, entrant directament ja en el que és pròpiament la Moció que avui els presentem, el primer punt de la Moció preveu emprendre les iniciatives i impulsar les negociacions amb el Govern central que permetin descongelar el salari dels funcionaris públics i que evitin la pèrdua del seu poder adquisitiu. Aquesta és una proposta que fem perquè l'actual marc o conjuntura econòmica i financera a l'Estat, però també a Catalunya, aprofitant la rebaixa dels costos financers del deute públic, que ha propiciat, en definitiva, el descens dels tipus d'interès, però també aprofitant el manteniment del poder adquisitiu de les pensions degut al bon comportament de la inflació, ens permet pensar, ens porta a pensar que és possible de descongelar el salari dels funcionaris públics.

Cal recordar, en aquest sentit, que el conjunt de la funció pública, els funcionaris, han perdut un deu i mig per cent de poder adquisitiu els darrers onze anys; que només una tercera part dels treballadors públics, dels empleats públics, són fixos, i que existeixen encara, persisteixen moltes desigualtats salarials –en aquest sentit, nosaltres propugnem la revisió del concepte d'augment lineal, encara que aquest és un debat col·lateral a aquesta qüestió que els estem oferint–; cal distingir –i un altre dia podríem aprofundir en aquest debat– entre els escalafons bàsics i els alts càrrecs, i cal també recordar, en aquest disseny del que és l'actual conjuntura o el marc en què ens trobem, cal també, doncs, recordar que aquesta és la tercera congelació els darrers anys i que suposa un flagrant incompliment dels acords de setembre de l'any 1994, uns acords assolits entre el Ministeri d'Administracions Públiques i el conjunt dels sindicats, dels representants dels treballadors, un acord que cal recordar que va tenir el suport i el vistiplau de Convergència i Unió, on es garantia, en definitiva, el manteniment del poder adquisitiu per a tres anys.

Però cal també que tinguem molt present que el control del dèficit públic ha de recaure sobre tots els agents, no només sobre els funcionaris; que la congelació salarial suposa una manera d'abocar els serveis públics a la baixa qualitat i a favorir-ne la privatització o, el que és igual, en definitiva, que vagi a parar a mans de la gran banca; que predisposa injustament, aquesta política, la gent que té treball, que té ocupació precària, contra els funcionaris –i més avui que l'estabilitat laboral és un factor positiu, a l'alça, és un valor afegit–, i que el fet de penalitzar l'estabilitat en termes econòmics, en la nostra opinió, és un fet molt contrari a la cohesió social, a l'estabilitat, en definitiva, de tots els sectors de la nostra economia.

És per això que el segon punt de la Moció reclama, com també vaig tenir oportunitat de reclamar directament al conseller de la Presidència en la interpellació que vaig substanciar, reclama i demana l'obertura immediata d'un procés, un procés fins ara tímid, però a partir d'ara un procés més decidit, de diàleg amb el conjunt dels interlocutors i agents socials a l'entorn de la coneguda Mesa de la funció pública, per tal que s'iniciï la concertació i el diàleg en aquesta qüestió, però també en altres qüestions, com les condicions de treball dels empleats públics, especialment en un àmbit de gran transcendència com el de la salut en el lloc de treball, l'oferta pública d'ocupació, la regulació de les hores extres –un tema que va motivar bona part de la meua intervenció en la interpellació–, també la creació d'organismes de mediació, arbitratge i de conciliació davant de l'Administració... I cal recordar que, en aquest sentit, tant a França, on s'està cercant de manera molt decidida la pau social, com a Itàlia, on ja s'ha pactat un conveni fins a l'any 1997, i fins i tot al Regne Unit, on la negociació es troba, amb aquest sector, molt avançada...

I el tercer punt de la Moció que hem presentat insta el Govern, en un altre capítol molt important, a emprendre accions de reforma global de l'Administració de la Generalitat; una reforma que se'ns ha assegurat, se'ns ha dit reiteradament que l'Administració, el Govern, té voluntat de tirar endavant. Vam constatar durant la interpellació que el diagnòstic de la funció pública i, en definitiva, del món de l'Administració en general projecta la imatge d'una administració en la qual aspectes com la voluntarietat –en conseqüència, ergo, poca professionalitat–, la identitat, el lideratge, que són fets intangibles, no es traslladen, en definitiva, al que han de ser els elements tangibles, és a dir, plans, controls, normes, estructures rigoroses, etcètera. La Generalitat, en definitiva, el Govern de la Generalitat, el conjunt de l'Administració ha d'afrontar en conseqüència un repte important de desenvolupament organitzatiu que li ha de permetre d'incrementar la seva capacitat de gestió. Algunes d'aquestes propostes, en conseqüència, són les que incorpora i que figuren en el punt tercer de la Moció que avui els proposem per tal que sigui aprovada pel conjunt de grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. En aquesta Moció hi ha una única esmena, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup –com acaba d'indicar suara el senyor president– ha presentat una única esmena a aquesta Moció; esmena que és, precisament, al darrer punt, al punt tercer, i, per tant, començaré per posicionar-me en relació amb aquest tercer punt.

Com deia –i ho deia bé– el senyor Ridao, aquest tercer punt insta el Govern a emprendre una sèrie d'accions

de reforma de l'Administració de la Generalitat amb tota una colla de finalitats que ell enumera. Nosaltres hi estem d'acord; el que ell deia i hi ha escrit lliga amb el posicionament que el senyor conseller del Departament de Presidència va explicitar, hi estem totalment d'acord. L'única cosa –i per això hem presentat l'esmena– és que en el punt 3 apareix una tautologia, un axioma indemostrat en què parla de «potenciar el traspàs de competències als ens territorials». No és que no hi estiguem d'acord: és que no se n'ha parlat; i, per tant, l'esmena el que fa és transformar aquesta declaració ja inicial de la reforma de dir que es potenciarà això, a dir «ho estudiarem». Si això, aquesta esmena pogués ser recollida pel senyor Ridao, òbviament, nosaltres votaríem a favor d'aquest tercer punt.

En curs contrari al que ha seguit el senyor Ridao, examinem el punt segon. El punt segon –com també ell ha explicat– parla d'un procés de diàleg a l'entorn de la Mesa de la funció pública. Aquí també hi donarem el nostre suport. El senyor Trias ja va explicar els seus propòsits de capteniment i els del Govern; va explicar el gran nivell d'afirmació, de desig que sigui prestigiada la funció pública a casa nostra. Tant de bo la funció pública catalana tingués, arribés a tenir uns nivells de professionalitat, d'eficàcia –com també demanava el senyor Ridao– similars a algun d'aquests països que, per antonomàsia, el servei civil anglès o la funció pública francesa tenen. Com que això s'ha iniciat..., ja va dir en tot cas el senyor Trias aquelles dificultats, les inèrcies que no tot es pot fer alhora, però bé, en definitiva, nosaltres estem d'acord amb la necessitat de negociar en aquesta mesa de negociació tota aquesta colla de factors que incideixen a la funció pública. I, per tant, hi anunciem també el nostre vot favorable.

Pel que fa al primer punt, el panorama canvia radicalment: nosaltres ens hi oposem i ens hi oposarem amb el nostre vot, arribat el moment de la votació, de forma frontal. I fins i tot estic satisfet que hàgim pogut donar suport als altres punts perquè entenem que, en tot allò que és autènticament i exclusivament funció pública, nosaltres podem arribar a un acord, com hi arribarem. Ara, per nosaltres –i això el senyor Trias ho va explicar molt detalladament–, aquesta qüestió de la congelació salarial no és un tema de menysteniment, com es va apuntar en el moment de la interpellació, de cara a la funció pública, no és un afany de perjudicar, no és un afany de criticar; té una altra magnitud, que crec que no cal que m'hi estengui molt perquè tots ens som conscients. Per nosaltres, aquesta congelació salarial –i, per tant, l'oposició al primer punt– és un tema macroeconòmic; no és un tema fonamental..., instrumentalment és un tema de funció pública, però per nosaltres no és de cap manera un tema de funció pública.

En definitiva, nosaltres el que pretenem donant suport aquí i a altres indrets a aquesta política és que es possibiliti que el nostre Estat arribi a complir, en el termini marcat, termini molt breu que tenim davant nostre..., estem a la fase final de la possibilitat d'accedir a la primera fase de la moneda única europea, a l'aplicació de l'euro. I em sembla que aquest és un tema que per als catalans és un tema essencial, el necessitem com el pa que mengem: que des del primer moment nosaltres

puguem, amb tota naturalitat i amb tota plenitud, moure'ns dintre d'aquest nou marc exaltant que és la unitat monetària. I això no ho tenim segur, i em sap greu dir-ho, perquè hi ha molta gent que creu que és un dret adquirit. No hi tenim un dret: ens l'hem de guanyar. I, per tant, jo trobo molt bé –suposo que tots ho compartim– els esforços que, per exemple, està fent la vila de Castellterçol per aconseguir ser vila pilot en l'assaig d'aplicació de l'euro a casa nostra, perquè això crea uns problemes comptables, econòmics, de psicologia, de mentalitat. Per tant, doncs... O bé aquestes elucubracions que estan fent botiguers, empresaris, associacions, de dir: «Bé, com farem això? El cost que significarà a la banca transformar el sistema monetari; el període transitori que es puguin utilitzar pessetes i euros ha de ser més curt o més llarg?»..., tots els problemes que això comporta. Però tot això se'n pot anar en orris, pot anar a can Pistras, si nosaltres, si l'Estat espanyol, concretament, no compleix aquests famosos criteris econòmics de Maastricht. I nosaltres ho tenim difícil, però ho podem aconseguir. I nosaltres farem tots els esforços en aquest camp i en tots els camps que calgui, amb sacrificis importants per part de tothom, per arribar a això, perquè no podem perdre –com deia– aquesta cursa.

Per tant, doncs, nosaltres ens hi oposarem, perquè l'argumentació que ha donat el senyor Ridao suara, en certa manera llegint el que diu el text, és realment una argumentació –em sembla– molt poc sòlida, per dir-ho suauement, perquè dir: «Com que ara millora el comportament de la inflació, podem fer marxa enrere i renunciar a la congelació.» Senyor Ridao, és que si millora el comportament de la inflació, entre altres motius, és perquè hi ha aquesta austeritat econòmica que dóna aquesta seguretat de cara al futur.

Per tant, doncs, nosaltres, per aquests motius que he explicat, ens oposarem –hi insisteixo– de forma clara i rotunda a aquest primer punt, perquè –hi insisteixo– és un tema de magnitud política macroeconòmica i, doncs, per nosaltres és –com deia– una peça essencial. Fins i tot desitjaria que les intervencions que hi pugui haver sobre aquest tema siguin el suficientment entenedores perquè el corresponsal del *Financial Times*, doncs, no tregui espumes sobre aquesta qüestió. Avui mateix encara la premsa recull una sèrie d'insinuacions, una sèrie de declaracions, que després diuen que no s'han fet, però que en l'ambient econòmic, polític, internacional es va recollir que Espanya, Itàlia i Portugal no estan en condicions de fer-ho. Almenys en tot allò que estigui a la nostra mà, nosaltres posarem tot el que calgui perquè sí, i per això ens oposarem a la petició, ni que sigui al Govern de la Generalitat ni transmetre-ho al Govern de l'Estat, de procedir, d'entre altres extrems, a la descongelació salarial que demanen en aquest punt.

I per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, ja des d'aquest moment demano una votació separada del primer punt i els altres dos, en el cas que –com espero– el senyor Ridao accepti l'esmena, i, si no fos aquest el cas, també demanaríem una votació separada del tercer punt.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara poden intervenir, per fixar llur posició, els grups que no han presentat esmenes. Vol intervenir el Grup Mixt? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup ja avança que votarà favorablement tots els punts que presenta la Moció del Grup d'Esquerra Republicana per diverses circumstàncies que, en tot cas, passaré a detallar.

Bé, nosaltres vam seguir amb prou atenció la interpellació que es va substanciar en l'última sessió plenària. Potser no coincidim exactament amb l'anàlisi, jo diria força pessimista, de la realitat de la funció pública catalana que es va fer per part del Grup d'Esquerra Republicana, però el que sí que és evident és que coincidim, jo diria, plenament amb el diagnòstic que es fa i que, a grans trets, es plasma, precisament, en la Moció que es presenta, sobretot en els punts 2 i 3.

Pel que fa al punt primer, nosaltres vam defensar al seu dia, bàsicament en el debat de pressupostos de l'any 97, la necessitat i la conveniència de no procedir, malgrat que es fes a nivell estatal, a la congelació dels sous dels funcionaris i dels contractats laborals per diverses circumstàncies. Bàsicament, perquè entenem –i amb això diferim profundament amb el Grup de Convergència i Unió i, sobretot, amb el que hem sentit, justament, suara per part del senyor Escudé– que sota cap concepte es poden barrejar, precisament, el concepte de funció pública i, per tant, de despesa ordinària del capítol número 1, amb les necessitats de convenir i convergir amb els principis de Maastricht, que entenem que són dues situacions diferents, i que per aconseguir rebaixar el dèficit públic i l'endeutament hi han d'altres partides que no necessàriament, precisament, s'han de centrar en el capítol primer.

Nosaltres el que potser trobem és que el redactat del primer punt, sobretot en el segon bloc, que fa referència al fet de la davallada dels interessos, nosaltres entenem que, probablement, això sobraria, o que si això s'hi incorpora també s'hi podrien incorporar les manifestacions que fa poc va fer el senyor Aznar, president del Govern central, en el sentit que en el cas que no s'haguessin produït aquells fets referits a les primes úniques i la falta de recaptació dels diners, doncs, probablement s'hauria evitat la congelació dels sous. Jo diria que, tant una interpretació com l'altra, són convenients, però nosaltres entenem que, en definitiva, el que s'hauria d'aconseguir sigui com sigui és la no-congelació dels sous públics. En qualsevol cas –com he dit–, votarem favorablement el primer punt.

Els altres dos apartats del segon punt fan referència a la revitalització de la Mesa de la funció pública, absolutament d'acord.

I el tercer punt nosaltres considerem que, precisament, és, jo diria, el nucli i l'aspecte essencial d'aquesta Moció. Nosaltres entenem que té la virtut, si més no, d'enumerar tots els grans inconvenients, els grans han-

dicaps, els grans problemes que pateix la funció pública catalana, i ens ha cridat especialment l'atenció el fet d'aconseguir una racionalització pel que fa als recursos humans i, sobretot, la necessitat d'arribar a l'anàlisi dels resultats i el control de costos de les tasques pròpies de l'Administració.

És per tot això –com he dit–, senyor president, que votarem a tots i cadascun dels punts que presenta la Moció d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és ben cert que la interpellació que al seu moment va presentar Esquerra Republicana va ser una interpellació oportuna, ja que es va realitzar pocs dies després de la vaga general de la funció pública del 12 de desembre del 96. I la posterior Moció que avui discutim ens permet recuperar i tornar-nos a plantejar quina és la situació que pateixen avui dia els empleats públics de la Generalitat i el mateix funcionament de l'Administració de la Generalitat.

El nostre Grup donarà suport a la Moció, a la totalitat dels seus tres punts, tant en els elements de descongelació dels sous, com a la petició d'obertura de negociació entorn de la Mesa general de la funció pública, com a emprendre les necessàries accions per a la reforma de l'Administració. Entorn d'aquestes tres qüestions vull, però, assenyalar, en nom del nostre Grup, un seguit d'elements.

En primer lloc, avui el Govern de la Generalitat no té credibilitat davant dels sindicats ni dels treballadors de l'Administració, i tan sols en posaré dos exemples. El conveni de Televisió de Catalunya o el conveni de laborals de la Generalitat, vigent fins al 31 del XII del 97, que incorporava al seu moment la revisió salarial; l'incompliment per part de la Generalitat, de forma unilateral, d'acords presos amb els treballadors i els sindicats fa perdre credibilitat en quelcom que és bàsic per al diàleg social, que és la confiança que els acords que s'assoleixen es compliran estrictament. Aquest, per nosaltres, és un element negatiu, preocupant, que cal saber reorientar, a partir d'una nova lògica en l'acció de Govern. Això vol dir voluntat de negociació i alhora demostració que es compleixin estrictament i de forma lleial tot allò que es pacta.

També, com a segon aspecte, creiem que fins ara la Generalitat no ha expressat voluntat de negociació: en quasi tres anys la Mesa general de la funció pública no ha arribat a cap acord substancial, i totes aquelles mesos obertes a partir de la vaga general de funció pública del 12 de desembre del 96 a hores d'ara no tenen cap element concret que hagi permès avançar o concretar aspectes en la negociació. Es percep des dels sindicats

i des dels treballadors una actitud dilatant en aquestes. Sense credibilitat ni voluntat negociadora, difícilment es poden resoldre i millorar tant les condicions de treball com la mateixa eficàcia i eficiència de l'Administració.

Perquè, permetin-me, senyores i senyors diputats, assenyalar-los quina és la percepció que tenen els treballadors, que tenen els sindicats, que té el nostre Grup respecte a la política del Govern per a la seva Administració i els seus empleats públics –i donaré tot un seguit de dades que crec que ho il·lustren de forma força clara–: personal de lliure nomenament –dades referides al 31 de març del 96–, 234; personal contractat per causa d'urgència –primer trimestre del 96–, 2.808; personal interí o amb contracte laboral temporal, 12.691; personal eventual, 233; personal interí que ocupa llocs de treball en substitució de funcionaris amb dret a reserva de plaça i de destinació, 1.160. La reserva del 3% per al personal amb minusvalideses no es compleix ni de lluny; per no complir-ho, no ho compleix ni el Departament de Benestar Social. Hores extres, l'any 95, més de 2 milions d'hores extres, i el primer semestre de 1996 estem al voltant del milió. Ja sé que el senyor Trias ens diu contínuament que cal comptar-hi els Mossos i la sanitat, però és que, més enllà, traient tots aquests apartats, el nombre d'hores extres que es fan a la Generalitat és desmesurat. I aquestes dades evidencien no tan sols la sobreutilització que el Govern fa de mecanismes de contractació molt específics i delimitats, sinó que transforma l'oferta pública d'ocupació en quelcom irreal, buit, sense continguts ni cap possibilitat. I permetin-me també afegir-hi que la política d'incentius, en no estar consensuada i no estar fixada a partir de criteris clars, es viu de forma arbitrària i genera més conflicte i desmotivació que no pas qualsevol altra cosa. És a dir que, amb tots aquests elements, difícilment –manca de credibilitat per incompliment de pactes de forma unilateral; manca de negociació ja que no hi ha manera que s'arrenquin compromisos concrets sobre temàtiques avui en dia importants; utilització sobredimensionada de mecanismes molt específics–, difícilment es pot tindre confiança en el diàleg, credibilitat en el diàleg.

I, per últim, permetin-me, en nom del nostre Grup, parlar de la congelació salarial. El nostre Grup ja era pessimista i, després d'escoltar el senyor Escudé, som més pessimistes encara que es pugui obrir de nou la qüestió de la congelació salarial. Permetin-me que els faci un advertiment –no és una amenaça–: nosaltres seguirem amb molta atenció quina és l'evolució del dèficit i de la gestió pressupostària d'enguany, ja que l'únic argument que vostès han posat sobre la taula per tal de poder justificar aquesta congelació salarial és la necessària reducció del dèficit. Si es donés –i per la percepció que té el nostre Grup fins ara és que pot ser així–, com any rere any ha passat, que el seu dèficit es dispari, no tan sols políticament seria incorrecte, sindicalment injust, sinó del tot immoral que s'hagi demanat aquest esforç o que s'hagi obligat, més que demanat, a aquest esforç els empleats públics i que vostès segueixin sense control del dèficit públic i malgastant els cabals públics. Aquest seguiment, el farem. Creiem –perquè per les dades que tenim és que tornen a estar desbocats en la

gestió pressupostària– que no es compliran els objectius i que, malauradament, aquest sacrifici que s'ha imposat als empleats públics no tindrà cap tipus, diguéssim, ni d'efecte indirecte ni d'efecte positiu.

I respecte al funcionament de l'Administració –ja ho va dir l'altre dia en el debat de la interpellació el senyor Ridao–, més enllà del lideratge del senyor Pujol i de l'element identitari que pot representar, la seva és una administració que, segons diu el Programa ARA, fet pel mateix Departament de la Presidència, aquesta Administració, no funciona bé. Insuficiència de plans i objectius i sistemes d'avaluació i control que concretin suficientment el marc estratègic; el dimensionament i la descompensació de les estructures; la centralització del procés de presa de decisions; deficiències en l'exercici de funcions directives; marc legal de la funció pública insuficientment flexible; existència de procediments de control basats en la desconfiança dels gestors; la compartimentalització i l'individualisme que perjudica la comunicació interdepartamental..., aquests són els punts febles que un document, demanat i fet per la Secretaria General de l'Administració i Funció Pública, evidencia. Crec que s'ho han de plantejar, ho han de reconsiderar i, sobretot, han d'asseure's a la taula, tindre voluntat negociadora, complir els compromisos, i així entre tots podem millorar no tan sols les condicions de treball dels empleats públics, sinó especialment l'eficàcia i eficiència d'aquesta Administració.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guillot. Ara correspon la intervenció del Grup Popular; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en les meves primeres paraules per a posicionar-me vers la Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya vull, ja, d'entrada, demanar votació separada del primer punt d'aquesta, votació que justificaré sota la posició del Grup Parlamentari Popular.

En primer lloc, i fent referència a aquest primer punt, mostrar-hi la nostra disconformitat, encara que en la segona part d'aquest es fa una valoració important del que ha fet i està fent el Govern de l'Estat en matèria econòmica i els avantatges que comporta aquesta política. I es demostra avui, un cop més, que aquesta és una altra política i que és una política diferent de la que es va venir fent durant molts anys, i una política diferent d'aquells que deien que era l'única política possible. I és bo que els diferents grups d'aquesta cambra –i en aquest cas també Esquerra Republicana de Catalunya– reconeguin que la rebaixa dels costos financers en el deute públic, fruit d'un descens important –importantíssim, m'atreveiria a dir– dels tipus d'interès, que de ben segur no s'aturarà aquí, i el control de la inflació són mesures importants en matèria econòmica a nivell de tot l'Estat.

Els pressupostos generals de l'Estat s'han aprovat, i s'han aprovat amb un consens i amb una majoria important, i és avui motiu de debat dins, també, d'aquests pressupostos la congelació dels sous dels funcionaris. Aquesta, sens dubte, és una mesura dura, una mesura que pot suposar fins i tot risc electoral, però mesura excepcional i singular per a enguany i..., ho torno a repetir: singular i excepcional per a enguany, i, en qualsevol cas, conseqüència d'una conjuntura econòmica i de la necessitat d'una reducció d'un dèficit monstruós. I tots, o quasi tots, sabem i creiem que els objectius de convergència amb Europa que marca Maastricht són peça clau en el nostre futur. Però també des del Grup Parlamentari Popular volem fer un reconeixement a l'esforç que suposa per als treballadors públics la congelació del seu sou per a aquest exercici de 1997. D'altres prefereixen moure's per un camí de la demagogia en contra del que marca avui un rigor. I destacar també, des del dia 1 de febrer, la reducció per part de diferents mesures de les retencions a compte de l'impost de la renda de les persones físiques dels treballadors. Hem de tenir també present que la Llei general pressupostària vincula totes les administracions públiques, i el Grup Parlamentari Popular –com he dit ja abans– dona suport a les mesures que des del Govern central s'han anat tirant endavant i se'n fa corresponsable fins i tot amb el que pot representar un risc –com he dit– electoral. Però el rigor i les moltes explicacions que s'han donat sobre aquest fan que en aquest primer punt de la Moció que es presenta avui no hi puguem donar suport.

Els dos punts restants de la Moció, els votarem a favor. I ho fem perquè és vital un diàleg que –també s'ha de dir– es va fent; diàleg amb els agents socials, no solament en aspectes de regulació de jornada i regulació d'hores extres, que –com bé s'ha dit aquí per part d'altres grups parlamentaris– tenen, aquest any 1997, des del nostre punt de vista, també un gran abús. I no solament s'han d'establir grans acords –i també poso un altre exemple– amb el Govern de l'Estat, sinó que la Generalitat ha de fer que el procés de diàleg sigui fluid.

Al tercer punt d'aquesta Moció, també hi donarem suport, i en els seus apartats hi voldria fer algunes referències des de la nostra posició. Primer, l'estalvi i control de la despesa, el rigor. I recordar que, en els pressupostos d'aquest any, el Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular hi ha donat suport; suport que d'alguna manera ens autoritza però també ens compromet i ens obliga a un major esforç, com a oposició, de control a l'Executiu de la Generalitat de Catalunya. Segon, anàlisis de resultats de control; i aquest segon apartat és, ni més ni menys, el que la Sindicatura de Comptes any darrere any està recomanant i que fa ben poques setmanes des del Grup Parlamentari Popular el mateix diputat que els parla en feia referència en l'Informe del Compte general de l'any 1994. El tercer apartat fa referència a agilitzar i flexibilitzar l'Administració, i en diferents ocasions també des del Grup Popular ho hem dit des d'aquesta tribuna. I en aquest apartat celebrem que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi doni suport. S'han multiplicat caps de serveis, unitats de gestió, programes, direccions generals, entitats autònomes, empreses públiques i, en canvi, això no s'ha vist en la majoria de les ocasions, no s'ha arribat a percebre pel

ciutadans de Catalunya. I on, sens dubte, el pes –i no entraré en xifres– del personal de confiança política és excessiu. El mateix conseller de Presidència, en la interpellació prèvia a aquesta Moció, hi va fer referències –i llegeixo textualment de la transcripció–; deia el conseller: «És veritat que hi ha una politització, només faltaria...» Doncs, conseller, doncs, senyors del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no hi ha d'haver politització, no és bona, és perjudicial, i ho és perquè quan es polititza l'Administració i la funció pública es fa en contra dels interessos, sens dubte, de totes les catalanes i de tots els catalans i no porta sinó al desencant i a la burocratització d'aquesta Administració.

I –com no?– també, en el quart apartat, lligat amb aquest tercer, on es fa referència a la redistribució, readequació i professionalitat dels empleats públics, hi donarem suport des del Grup Parlamentari Popular.

Es per tot el que he exposat, senyor president, que, tal com he anunciat en les meves primeres paraules, demanem votació separada del primer punt, al qual no donarem suport i, en canvi, sí que ho farem a la resta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Ara pot intervenir el Grup Socialista; té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré la meua intervenció avançant que la posició del nostre Grup serà favorable a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, absolutament en tots els seus apartats. Creiem que és una moció..., va ser en el seu dia –ja ho ha dit abans el portaveu d'Iniciativa - Els Verds– una interpellació oportuna, i és una moció que nosaltres creiem plenament encertada. I és plenament encertada, al nostre entendre, absolutament en tots els seus apartats, i, si m'ho permeten, amb molta brevetat intentaré argumentar el perquè del que acabo de dir.

En primer lloc, creiem que és encertat –i ja es va posar de manifest en aquesta mateixa sala durant el debat dels pressupostos, el recent debat dels pressupostos–, és absolutament encertat intentar revisar per qualsevol de les vies que sigui possible una mesura absolutament injusta, injusta i poc justificada, com va ser el congelament de les retribucions dels treballadors del sector públic. És una mesura injusta perquè intenta traslladar de forma molt mecànica a un únic col·lectiu les mesures de contenció del dèficit, i és injusta perquè aquestes mesures de contenció que es traslladen a les retribucions dels treballadors del sector públic no són contemplades en la major part d'altres departaments i altres activitats tant del Govern de l'Estat com del Govern de la Generalitat. Aquesta mesura, fruit de l'aliança entre el PP i Convergència, la vam denunciar en el seu moment, la vam denunciar també en discutir els pressupostos en aquesta sala i ens hi continuem oposant de manera absolutament radical.

Pel que fa al segon punt de la Moció, el que planteja la necessitat de revitalitzar o de donar vida, per primera vegada –perquè hem de dubtar si n'han tingut mai alguna vegada, de vida–, a les negociacions, la concertació entre el Govern de la Generalitat i les centrals sindicals pel que fa als treballadors de l'Administració de la Generalitat, certament, la negociació, el diàleg a aquest nivell sempre ha set molt feble; hi ha molts capítols de relacions de treball en l'àmbit de la Generalitat que necessiten certament una política de negociació i d'una concertació urgent. Només per parlar del tema de l'oferta pública, recordem –i abans el portaveu d'Iniciativa - Els Verds ha deixat anar unes xifres prou aclaridores– que l'Administració de la Generalitat es caracteritza per una càrrega «abultadíssima» d'interins que suposa una situació d'una gran inestabilitat de treball i una gran frustració d'expectatives de treball per a un col·lectiu molt important de persones i que, a més a més, implica que en la seva contractació es jugui amb una absoluta impunitat, amb una absoluta arbitrarietat, totalment al marge dels sistemes de concurrència, publicitat i mèrit que reclama la Constitució per accedir al sector públic. És absolutament urgent i peremptori obrir de manera formal una oferta pública, obrir de manera formal la possibilitat d'accedir per a qualsevol persona qualificada a l'Administració de la Generalitat, acabar amb aquesta situació d'interinitat, que no agrada absolutament a ningú.

I per acabar, en el tercer bloc de la Moció, Esquerra Republicana també planteja un tema que nosaltres creiem també absolutament imprescindible, que és posar l'accent en la necessitat de mesures d'eficiència, de millora del funcionament de l'Administració de la Generalitat. S'ha dit moltes vegades que la construcció d'una administració eficient és la gran assignatura pendent del Govern de Convergència i Unió; no és solament una assignatura pendent: és una assignatura suspesa clamorosament a tots els nivells. L'Administració de la Generalitat va començar a funcionar agafant el model –probablement forçat per la dinàmica dels traspassos– de l'Administració de l'Estat tradicional, i s'ho ha fet venir bé per fer una administració força més dolenta del model que va copiar. Certament, els últims anys, tenim una administració costosa, ineficient, que, malgrat els esforços de les persones que hi treballen, no dona uns mínims d'eficàcia que nosaltres creiem absolutament desitjables. Aquesta Moció reclama un esforç, reclama una vegada més un esforç en la millora de l'eficiència d'aquesta Administració, i creiem que és absolutament imprescindible.

M'agradaria només comentar un parell de dades relacionades amb aquest tema. La Moció d'Esquerra Republicana, en un dels apartats d'aquest últim punt, planteja la necessitat d'estudiar, d'evitar les concurrències de competències, les duplicitats, i reclama una política de descentralització i d'evitació, realment, d'aquestes concurrències. És un tema absolutament imprescindible; són molts els departaments de la Generalitat que exerceixen funcions concurrents entre uns i altres i, moltes vegades, funcions concurrents amb les que fa l'Administració local. Aquestes concurrències, costoses, necessàries, políticament entorpidores, s'han d'eliminar definitivament.

I, per últim, en relació també amb aquest tema, volia recordar una dada. Aquest Parlament, l'any 89, va aprovar una llei, la Llei del procediment administratiu de l'Administració de la Generalitat, i una de les peces que en aquell moment es varen plantejar com a «novedoses» d'aquesta Llei era l'obligació dels departaments de la Generalitat de fer auditories de gestió, com un element important per millorar la gestió de l'Administració de la Generalitat; això era l'any 89. Estem a l'any 97: quantes auditories s'han fet? Jo els ho puc dir: no se n'ha fet cap. Per no fer-se'n cap, ni tan sols s'ha aprovat el reglament que les ha de fer possibles. Francament, davant d'aquesta desídia absoluta, creiem que és absolutament imprescindible reclamar amb energia un gir en la gestió de l'Administració i una millora substancial en aquest capítol.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Des de l'escó mateix, si m'ho permet, encara que la intervenció de l'honorable..., perdó, de l'illustre diputat senyor Escudé hauria motivat una intervenció al respecte. Senzillament, per posicionar-me en relació amb l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, manifestar la nostra voluntat d'acceptar-la –ja ho hem fet així en privat–, i acceptar-la pel fet que queda ben clar i evident que el Grup de Convergència i Unió es mostra favorable i partidari a un dels punts concrets del tercer punt de la Moció, que és el relatiu a la necessitat de potenciar estructures més simples per tal de flexibilitzar i agilitzar, en definitiva, l'organització del conjunt de l'Administració i, per tant, de reduir progressivament els nivells jeràrquics, reagrupar competències concurrents, potenciar, en definitiva, les competències amb d'altres administracions territorials i municipals.

Evidentment, l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió millora la seva redacció o el text inicial proposat, i, en definitiva, en aquest sentit, entenem que la voluntat i la vocació amb què havíem presentat aquest punt de la Moció han estat acceptades pel Grup de Convergència i Unió i també per la resta de grups.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem, doncs, a passar a la votació de la Moció. Donat que el Grup de Convergència i Unió i també –li ha semblat interpretar a aquesta Presidència– el Grup Popular desitgen fer-ho en dos blocs, és a dir, primer l'apartat 1 i després els apartats 2 i 3, procedirem a fer-ho, doncs, d'aquesta manera. Prego a les senyores i senyors diputats que es preparin per a la votació.

2462

Per tant, posem primerament a votació l'apartat 1 de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

El primer punt ha estat refusat per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara, doncs, a la votació dels punts 2 i 3 de la Moció.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital

Passem al vintè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital. Per presentar-la, té la paraula l'il·lustre diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. De bell antuvi, (*remor de veus*) anunciar...

El vicepresident primer

Si us plau, es prega silenci per poder escoltar millor la intervenció del senyor Jordi Guillot. Té la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

...la retirada dels punts 2 i 5 d'aquesta Moció.

En segon lloc, dir que creiem que és oportú que el Parlament de Catalunya discuteixi i acordi sobre una qüestió tan important com és la plataforma digital, especialment en uns moments que aquesta qüestió està sacsejant la vida política del país. I ho és a nivell polític, i ho és per tal, diguéssim, de recolzar i afermar les decisions que ha pres el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aquí sí que m'agradaria assenyalar una qüestió: que, si bé és cert, en aquest darrer tram, que el Consell d'Administració de la Corporació ha pogut expressar quina és la seva opinió i ha pogut expressar el seu parer sobre qüestions tan importants, no cal oblidar que la Llei atorga àmplies competències al director general i que aquest director general és una figura governamental, amb la qual cosa la posició del Parlament és una posició que en mediatitzar el Govern, evidentment, encara que indirectament obliga un director general escollit d'aquesta manera, designat pel president de la Generalitat..., i alhora recolza —com deia abans— el Consell d'Administració.

Juntament amb els punts 3 i 4, que quedarien vius a la Moció, perquè creiem que són importants —la necessi-

tat, com diu el punt quart, que cal anar a un debat sobre els futurs canals temàtics i, alhora, que cal estimular i enfortir tot el que és la nostra indústria audiovisual de cara al nou repte que incorporarà aquesta nova realitat audiovisual—, creiem que l'element substancial d'aquesta Moció és la necessitat d'anar a una sola plataforma digital, plural, de caràcter mixt i amb participació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per què? Per què cal anar a una única plataforma? —a altres països n'hi ha dues o n'hi ha tres; en algunes, fins i tot, no hi participen els ens públics de radiotelevisió. Per quatre qüestions. En primer lloc, perquè creiem que al nostre país, que a Espanya tan sols hi haurà viabilitat econòmica per a una sola plataforma. En segon lloc, perquè, si n'hi haguessin diverses o n'hi haguessin dues, evidentment una d'elles —i especialment la que estigui lligada a tots aquells productes més atractius de major rendibilitat, i aquí el futbol hi juga un paper clau— en sortiria enfortida, amb la qual cosa es reforçaria el caràcter hegemònic de determinats grups mediàtics en l'escenari espanyol; i nosaltres, evidentment, com a grup d'esquerres, estem en contra dels oligopolis o de les hegemonies, i especialment en qüestions tan importants com són els mitjans de comunicació. En tercer lloc, perquè creiem que així la presència dels ens públics serà més efectiva. I per últim, perquè creiem també que els interessos propis de Catalunya, de cultura, de llengua, podrien defensar-se de millor manera.

És viable en aquests moments una única plataforma?, és possible dins aquest escenari que estem assistint aquestes darreres setmanes? Creiem que sí. Creiem que sí i que cal seguir-ho intentant i que cal, a partir d'aquí, fer jugar la força política que té aquest Parlament i fer jugar el pes específic que té la Corporació Catalana en tot aquest procés. Amb aquesta Moció no tenim cap interès ni voluntat de fer un repàs d'aquest; ja en el seu moment, a mitjans de desembre, quan vam fer la interpellació, la vam fer motivats perquè creïem que el Govern de la Generalitat, especialment el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ens col·locava i es col·locava en molt mala situació, en firmar el preacord amb la plataforma liderada per Telefònica. A partir d'aquí hi va haver aquell debat i hi ha hagut aquesta posterior Moció. Però és evident que, encara que no ens correspon a nosaltres fer la gestió i valorar la gestió i el control de les tasques del Govern central, en tot aquest procés es pot ja evidenciar —hi podríem coincidir quasi tots— que les actituds del Govern del PP són incomprensibles i del tot intolerables. No pot ser que un govern intenti mediatitzar o recol·locar-se en un procés d'aquest tipus mitjançant la pressió legislativa, l'amenaça dels decrets o dels reglaments. Creiem que això és un element del tot intolerable, que està comportant en aquests moments que hi hagin enfrontaments seriosos, preocupants, entre poders públics i grups mediàtics, que estan generant una situació, al nostre entendre, perillosíssima. Tampoc creiem que les forces polítiques, directament o indirectament, hagin de prendre posició a favor o en contra, i és per això, des de l'autoritat que dóna aquest Parlament, que cal que fem tot un seguit d'intervencions o d'afirmacions.

Cal asserenar aquest procés i el debat entorn de la plataforma digital. Avui en dia són del tot inoportuns políticament i ajuden a agreujar la situació els posicionaments de les forces polítiques que, de forma directa o indirecta, es col·loquen entorn de les diferents posicions o litigis que hi han oberts entorn de la plataforma digital. Ni donar suport al Decret llei del Govern –afirmació que ha fet el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida–, ni, evidentment, el contingut de l'esmena del Partit Popular que presenta a aquesta mateixa Moció, ni, evidentment, algunes afirmacions que surten de l'òrbita socialista, creiem que hi ajudin. El que menys necessita un procés ja tan complicat, és dir «sí» o «no» a una lògica, a una dinàmica on interessos de diners i de poder estan molt barrejats i on, evidentment, més enllà de les responsabilitats polítiques que pugui tindre el Govern central, ningú hi juga per amor a l'art. Cal recuperar la necessària neutralitat dels poders públics, des de la defensa dels interessos d'aquests, avui fortament en qüestió. El Govern central s'ha guanyat a pols perdre qualsevol credibilitat en tot aquest procés; se'l viu i se'l veu com un poder públic parcial, partidista i interessat en tota aquesta polèmica i en tota aquesta dinàmica. Cal recuperar el rigor legislatiu de les lleis, dels reglaments; no es pot entendre, és incomprendible, és del tot negatiu que s'intenti utilitzar lleis i decrets per tal d'intentar interferir..., o com a armes intervencionistes per afavorir o entorpir tal o tal opció. I cal ser conscients també del nivell de desconfiança i el clima d'enfrontament generats entre els mitjans de comunicació, i cal recordar quin és l'ús social que tenen aquests mitjans de comunicació i la política. Reconduir aquest procés, al nostre entendre, exigeix insistir –i no és de forma ingènua– en la necessitat d'una única plataforma; en segon lloc, el protagonisme de la Corporació –però, a l'entendre del nostre Grup, del Consell d'Administració de la Corporació–; en tercer lloc, l'expressió de voluntat de participació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a la plataforma digital, i en quart lloc, despartiditzar i imparcialitzar al màxim possible la intervenció de la política i dels poders públics en tot aquest procés.

Com fer-ho en una situació tan deteriorada, que ha generat tanta desconfiança i on, evidentment, ningú s'ha estalviat, diguem-ne, qualsevol tipus d'acció i de decisió inoportunes? En aquest sentit m'agradaria també recordar les declaracions, ahir, del president Pujol a Televisió Espanyola, al telediari de la nit, que em van deixar ben sorprès. És a dir, aquí es diu una cosa, que és que s'aposta per una plataforma única digital, i allà, a la televisió, diu que no veuria, potser, malament acabar estant present a la plataforma liderada per Telefònica. Vull dir que, aquí, alguna cosa falla. O potser, com sempre, segurament, el nostre Grup va entendre malament o interpreta malament el Grup de Convergència, el president Pujol, però dic literalment el que ell va dir.

Nosaltres, quina fórmula creiem que correspondria, en aquests moments, posar sobre la taula per tal de poder ajudar i reorientar tota aquesta dinàmica? Mirin, una proposta i una fórmula que, evidentment, no està en aquesta Moció, i tenia el sentit del debat que es va fer al seu moment, però que ja ha estat aprovat i ha estat àmpliament consensuat –si no ho recordo malament, tan sols el Partit Popular s'hi va oposar per qüestions de

la llengua– i que pot ser un instrument del tot vàlid, que és el Consell de l'Audiovisual. Nosaltres creiem que a Espanya cal un consell de l'audiovisual; nosaltres creiem que, a nivell d'Estat, cal, des de la lògica i adaptat al que són les competències i al marc normatiu de l'Estat, un consell de l'audiovisual que, a imatge del que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, permeti, en primer lloc, refredar tot aquest procés, tota aquesta dinàmica, i en segon lloc, poder intervenir en els terrenys legislatius o concessionaris, des d'un rigor o des d'una solvència o des d'un distanciament que, evidentment, ni els poders públics ni, avui en dia, les empreses estan duent a terme. Creiem que aquesta fórmula del consell audiovisual que ha estat consensuada i que ha estat aprovada per aquest Parlament de Catalunya podria ser un instrument que es pogués traslladar a nivell d'Estat; fins i tot que aquest consell de l'audiovisual –si hi hagués el consens suficient– pogués ser aprovat pel procediment d'urgència, i que aquest consell audiovisual a nivell d'Estat pogués recuperar totes aquestes qüestions i, a partir d'aquí, pogués –hi insisteixo– refredar i reorientar un procés al nostre entendre perillós, confús i on, evidentment, especialment el Partit Popular no ha jugat el paper que li corresponia.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guillot. A aquesta Moció han presentat esmenes quatre grups parlamentaris; els prego que en llur intervenció tinguin present que el senyor Guillot ha retirat els punts 2 i 5, i, per tant, ja no són objecte de debat. Per presentar l'esmena del Grup Mixt, té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Des del 17 de desembre, data de la substanciació per part del senyor Guillot de la seva interpellació sobre la televisió digital, ha passat poc temps, ha plogut molt –ha passat poc temps, de tota manera–, però, sobretot, ha canviat tan substancialment el panorama de la televisió digital i de les seves plataformes que, algunes manifestacions que feia aquell dia de desembre el senyor Guillot, ara no les podria fer de cap de les maneres, i tinc la sensació que, el text de la Moció, probablement el faria també de manera diferent.

Per exemple, dir avui: és positiva la possibilitat que existeixin dues plataformes digitals, l'encapçalada per Telefònica i la de Canal Plus? S'ha mantingut la neutralitat del sector públic? Han primat els criteris empresarials? Nosaltres creiem que no, que en aquestes aliances hi ha un rerefons polític que gira al voltant de la prima i consolidació d'un grup mediàtic entorn d'Antena 3 en detriment del grup Prisa. S'ha trencat la neutralitat per part de la Generalitat de Catalunya a partir de paràmetres i de criteris per a nosaltres inexplicables. Òbviament, la situació ha canviat de manera tan substancial que no només no es pot mantenir aquesta afirmació, sinó que es pot mantenir la contrària. L'acord conegut com el «pacte de la nit de Nadal» ha provocat un tomb espectacular en la situació anterior, de tal manera que ara tenim ja una plataforma en funciona-

ment, la del grup Prisa amb Antena 3, i una altra plataforma, la de Telefónica o governamental, que ha quedat en un evident fora de joc intentat compensar per un àrbitre –el Govern central– que no para de «pitar» faltes a l'equip contrari per tal d'evitar la seva consolidació en el sector.

Des del Parlament de Catalunya, què podem dir respecte a això? Doncs, podem dir moltes coses, però seria convenient que no féssim massa trampes, perquè el que no pot ser és que demanem la neutralitat del sector públic, que deixem que sigui el sector empresarial el qui, amb els criteris que permeti el mercat, faci una, o dues, o les plataformes que siguin, i al mateix temps instem els poders públics, el Govern català en aquest cas, a fer determinades gestions per arribar eventualment a una única plataforma. Segurament ja no som a temps de despolititzar aquest tema; els criteris polítics han passat pel damunt dels estrictament empresarials, i certament bona part que això sigui així, com deia el senyor Guillot, la té el Govern central, que s'ha mostrat extraordinàriament matusser en el tractament d'aquesta qüestió, i ara, amb la promulgació del Reial decret llei del 31 de gener, molt més intervencionista del que el senyor Guillot voldria –al senyor Guillot li desplaui; en canvi, sorprenentment, o no tan sorprenentment ja, complau al senyor Anguita.

En qualsevol cas, acabi com acabi la futura o futures plataformes digitals, per la voluntat intervencionista i manipuladora d'alguns, naixerà o naixeran tocadetes; tocada per la sospita de servir no al conjunt de ciutadans amb una oferta televisiva temàtica i de servei, sinó de servir només a uns determinats interessos polítics, i més després de tots els canvis de situació, d'aquests canvis de parella que han acabat despistant i marejant tothom, balladors inclosos. Algun d'aquests podria dir aquella cèlebre frase d'aquell polític mallorquí: «Pensàvem que guanyaríem les dretes, i ara resulta que hem guanyat les esquerres.» En aquest galimaties tinc la sensació que, com menys intervinguin els poders públics, com menys hi diguem els polítics, millor que millor. Ara, davant la perspectiva del Parlament català, davant la possibilitat que a Catalunya els ciutadans catalans puguin rebre una oferta de desenes de canals, la qüestió ens afecta bàsicament pel que fa a l'àmbit de la cultura i de la llengua. Què hem de procurar, doncs? Hem de procurar que la decisió que prengui la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió tingui en compte, bàsicament, tres qüestions.

En primer lloc, optar per l'oferta econòmicament més viable, al marge de fòbies o filies, i deixeu-me dir que alguns socis d'una de les plataformes, personalment, em produeixen un *repelús* més que notori, però al marge d'això, a hores d'ara –ho repeteixo, a hores d'ara–, la posada en marxa de Canal Satélite Digital suposa un avantatge molt notori d'aquesta proposta en relació amb la de Telefónica, que està molt endarrerida, endarreriment que li pot restar capacitat de competir. D'altra banda, el fet que l'oferta futbolística estigui en mans de Canal Satélite Digital i que alguns socis importants de l'altra plataforma –el cas, per exemple, de Televisió Espanyola– passin dificultats econòmiques importants

fan que, maniobres del Govern a banda, l'opció més viable sembli la de grup Prisa i Antena 3.

En segon lloc, hauríem de garantir la possibilitat de controlar-ne els continguts i reivindicar-hi la presència de la llengua catalana. No ens pot passar, amb la televisió digital, el que ens va passar amb la posada en funcionament de les privades, que no van tenir cap mena de mirament ni respecte cap als usuaris catalans, obviant –i en el millor dels casos reduint-la a la mínima expressió– la presència a Catalunya de la llengua catalana. Hem de tenir en compte que en aquells moments només podíem reivindicar el català amb arguments de respecte i de tolerància cap a la nostra llengua. Ara tenim més trumfos a la mà, i els trumfos, bàsicament, són el futbol –de manera especial el Barça, que no és poc–, i això permet un marge de negociació que cal aprofitar al màxim.

En tercer lloc, la reivindicació d'alguns canals en llengua catalana que cal aconseguir en la plataforma que sigui ha de permetre la projecció de la indústria audiovisual catalana, que haurà d'omplir de continguts els canals en la llengua pròpia del país. Això sí que ho hauria de vetllar el Govern de la Generalitat, i aquest Parlament també, perquè entra de ple en les seves competències, però no crec que haguéssim de fer nosaltres allò que critiquem dels altres, això és, intervenir en el desenvolupament de les plataformes primant o castigant una determinada opció sobre la base només de criteris polítics. L'opció per una plataforma o per una altra –o, no ho descartem, per les dues– s'hauria de basar, des de la nostra perspectiva, a garantir la presència, com més àmplia millor, de la llengua i la cultura catalana i a participar en una plataforma que sigui econòmicament viable. De fet, només hi ha una qüestió que en certa manera toleraria que els poders públics –en aquest cas el Govern de la Generalitat– facin gestions per intentar la plataforma única, i és que la matusseria del Govern central en aquesta qüestió ha convertit el tema, ja, en una qüestió d'ordre públic, i, per tant, només en aquest sentit seria positiu el primer punt de la Moció que ens presenta Iniciativa per Catalunya, tal com restà redactat en aquests moments.

De tota manera, hem presentat una esmena al punt primer de la Moció, en el sentit que la llengua catalana tingui el tractament adequat. Jo diria que hauríem de condicionar el suport a una o a una altra plataforma en funció d'aquesta qüestió, no a qualsevol preu. Per tant, la proposta del punt primer, amb l'esmena que presentem, el que demana és que la Corporació, al marge de criteris polítics, basi la seva negociació amb les diferents plataformes en el respecte que a la pràctica demostren a la llengua i la cultura catalanes. Si només n'hi ha una, però aquesta és *grande* i és *libre*, doncs, els catalans tornarem a fer un mal negoci.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup de Convergència i Unió ha presentat quatre esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per defensar les esmenes que hem presentat i per posicionar-nos en el conjunt de la Moció. Volia que les meves primeres paraules fossin per felicitar el senyor Guillot per l'encert i l'oportunitat en el temps que planteja el debat. Ho va fer a meitat de desembre, com ell mateix ens recordava, amb el debat de la interpellació, i com a conseqüència, avui, en aquesta Moció..., que a més coincideix amb uns dies on les notícies en relació amb la plataforma digital estan el que en podríem dir «a l'ordre del dia», i a més això queda entremig –si em permeten l'expressió– d'un sandvitx entre això i el que es produirà els propers dies aquí, en el mateix Parlament; demà, concretament.

Recordo a les senyores i els senyors diputats que tenim una compareixença del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per parlar-nos exclusivament del tema de la plataforma digital i d'altres aspectes tècnics derivats de tot el que suposarà aquesta modificació en el món de l'audiovisual. I també recordo a les senyores i els senyors diputats que dintre de pocs dies, el 17 de març, tindrem unes Jornades, les primeres Jornades Parlamentàries, que tinc tota la sensació que estan plantejades a un altíssim nivell, també, per poder debatre totes aquestes qüestions que avui ens preocupen; per tant, oportunitat en el temps i en la forma, perquè ara és el moment de parlar d'aquestes qüestions.

Per altra banda, és una posició, la nostra –i a mi em toca defensar-la–, còmoda. Per què dic «còmoda»? Còmoda, perquè des de fa molts dies totes les manifestacions que hi han hagut de membres del Govern, especialment del conseller Trias, i ahir mateix, en les respostes de les preguntes al president Pujol, i en definitiva el posicionament del nostre Grup, han estat clarament identificades amb l'opció d'una sola plataforma. Per tant, tot i que nosaltres hem presentat esmenes..., i que també vull agrair al senyor Guillot la seva agilitat a retirar els dos punts d'aquesta Moció, el punt 2 i el punt 5, que, realment, si no ho hagués fet, forçosament, per part meua, hauria hagut de donar arguments que segur que haurien estat en contradicció amb els de vostès, però crec que objectivament tenia raó en els que jo hauria plantejat. Però, en qualsevol cas, pel fet que s'hagin retirat, ja no en parlarem, i, per tant, això facilitarà no només el temps que esmerçarem en aquest debat, sinó el posicionament clar del nostre Grup.

Pel que fa referència concretament a la posició, a la defensa de les nostres esmenes –i breument, senyor president–, diré que en el primer punt el que pretenem és que, senzillament, en el lloc on deia «desenvolupar», que digui «continuar desenvolupant», perquè, si bé és cert que per part d'algunes diputades i diputats de l'oposició, quan el Grup de Convergència i Unió presenta aquesta modificació en forma d'esmena, s'acostuma a dir que això és una forma d'aplanar una mica la farina, podríem dir-ne, no?, en aquest cas, jo suposo, senyor Guillot, que vostè estarà absolutament d'acord que el que hem de fer és continuar desenvolupant..., perquè fa molts dies que el Govern hi està treballant i que –com deia abans– el posicionament polític per part

del nostre Grup ha estat evident, i, per tant, en aquest cas, diria, més que mai, està justificat que puguem parlar de «continuar desenvolupant».

Pel que fa referència al punt segon, vostè ha anunciat que el retirava; per tant, no hi entraré.

Pel que fa referència al punt tercer, el que presentem és una esmena de supressió perquè no hi hagi l'expressió «amb recursos suficients». I per què? Perquè segurament la mateixa expressió de la frase «amb recursos suficients» és poc concreta i, per altra banda, ens estem embrancant amb una història que a ningú se li escaparà que ja veurem què és el que passarà, i seria molt difícil per a nosaltres poder admetre, doncs, que hi hagués un mandat del Parlament que reconegués, que demanés, doncs, que això fos amb recursos suficients. Espero, també, que el senyor Guillot això ho accepti i ho entengui.

Pel que fa referència al punt quart, cap problema, senyor Guillot, l'hi podem votar perfectament, doncs, tal com vostè l'ha plantejat.

I, pel que fa referència al punt cinquè, vostè també ha dit que el retirava, cosa que no em cansaré de repetir que li agraeixo que hagi fet per facilitar-ho tot plegat, i, per tant, tampoc li'n faré cap tipus de comentari.

Em queda, però, fer alguns breus comentaris en relació amb les esmenes presentades pels altres grups perquè, d'acceptar-les per part del senyor Guillot, podien modificar el posicionament del nostre Grup, i, per tant, és bo que el proponent de la Moció conegui quina seria la nostra posició si hi hagués una opció..., si el Grup presentant de la Moció fes l'opció d'acceptar alguna d'aquestes esmenes. Concretament, en la que fa referència al primer punt, presentada pel diputat Tugues, del Grup Mixt, no hi ha cap problema; com deia abans, tenim la mateixa sensació de comoditat en el debat, tot i que això de la «comoditat» s'ha d'entendre perfectament entre cometes, perquè no és un tema fàcil. Per què? Doncs, perquè també ahir mateix, sense anar més lluny, el president de la Generalitat també ho va dir clarament: nosaltres, en la llei que en diem «del cable», la llei que crea l'audiovisual, com vostè recordava fa uns moments, vam garantir, a través d'una esmena d'Esquerra Republicana, la presència del català; per tant, cap problema. I l'esmena que presenta el Grup Mixt, si vostè l'accepta, a nosaltres no només no es modificarà el criteri de votació, sinó que ho trobarem com molt nostrat, i, per tant, doncs, cap problema.

Pel que fa referència a les altres esmenes, tot i que n'hi ha alguna que és gairebé literal a la nostra..., concretament, la número 3 del Grup Popular és una esmena que coincideix plenament amb el redactat, fins i tot, de l'esmena número 3 nostra; doncs, sí, lògicament, decauria una si accepta l'altra, tampoc cap problema. I respecte a les altres, tot i que m'agradaria poder-les comentar, em semblaria d'un absolut mal gust fer-ho abans d'escoltar la defensa que hauran de fer els grups proposants –en aquest cas em refereixo al Grup Socialista–, però sí que, del que es desprèn de la lectura de les esmenes del Grup Socialista, anunciar-li, senyor Guillot, que, si vostè acceptés aquestes esmenes, segurament –segur– ens faria canviar la intenció del nostre vot.

Per tant, confio, senyor Guillot, com vostè mateix ha dit públicament, que aquesta seria, és una esmena, és una moció que hem pogut treballar conjuntament i que, per tant, doncs, sortirà en la línia que ens havíem proposat..., com sempre, i sense ser segurament el millor dels resultats, senyor Guillot, tinc la sensació que el Parlament, amb l'aprovació d'aquesta Moció, primer, el que fa és concretar..., tot i que ja s'havia fet per altres fonts polítiques, però amb aquesta d'una forma solemne, el Parlament de Catalunya es defineix per la plataforma única, o la majoria del Parlament de Catalunya es pronuncia per la plataforma única; aquest és el verdader nus, el nus important del debat d'avui en relació amb aquesta Moció, i per la resta, tot i que la dificultat del problema ens farà a tots plegats anar amb molta cura, vull acabar la meua intervenció també recordant que l'expressió que feia vostè a l'inici de la seva intervenció, quan parlava que el que s'ha de fer és asserenar els ànims, completament d'acord: és el que hem intentat des del nostre Grup, és el que ha intentat el nostre Govern.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Codina. Ara correspon la intervenció del Grup Socialista, per defensar les tres esmenes que ha presentat. Té la paraula el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'evolució que viuen avui els mitjans de comunicació ha superat àmpliament els ritmes que fixen les normes de la cambra i, en aquest cas, el Reglament del nostre Parlament, perquè, de fet, la Moció que podia tenir un sentit fa un mes avui es troba obsoleta, ha estat superada. Ha quedat obsoleta per la mateixa evolució de les tecnologies, però sobretot ha quedat superada per decisions i acords que s'han produït entre grups privats de comunicació i, sobretot, ha quedat superada per l'actuació del Govern central. Des de la presentació de la interpellació del Grup d'Iniciativa fins avui, s'han produït uns acords entre grups privats de comunicació, juntament amb la Corporació, que han ajudat a posar seny i a arribar a acords raonables en la gestió dels drets del futbol. I aquest és un bon acord, del qual ens felicitem. I sabem que aquests acords condicionen, en part, decisions posteriors relatives a les plataformes digitals.

En segon lloc, la Moció ha quedat obsoleta per l'actitud dels senyors Aznar, Cascos i Rodríguez, en voler regular per la via del decret llei —com en els vells temps oblidats— els aspectes relatius a la televisió digital; i, a més, ara volen regular també la gestió de les transmissions esportives. Però si l'actitud i les decisions del Govern han estat sorprenents, sospitoses d'actituds autoritàries i de desviacions de poder, el paper del fiscal general de l'Estat quan es posa a investigar, a partir d'un anònim, una empresa de comunicació que no ha seguit els dictats dels senyors Aznar, Cascos i Rodríguez..., ens podem preguntar honestament què hi

ha darrere de l'actitud belligerant i obsessiva d'aquest Govern.

Aquesta Moció ha quedat —repeteix— superada per l'acció autoritària, intervencionista, amb sospites raonables de desviació de poder, al servei d'uns interessos poc clars, poc nets, de grups nacionals i estrangers. Avui el problema, senyor Guillot, ja no és la plataforma única; repetixo, avui el problema és el fet d'un decret llei intervencionista, esbiaixat i que vulnera la normativa europea. Ho va dir el portaveu del comissari d'Afers Industrials i Tecnològics quan va comunicar que la Unió Europea podria actuar contra el Govern espanyol per no respectar els tres mesos preceptius previs i pel fet que es demani un certificat suplementari als codificadors que ja estan homologats per la Unió Europea, perquè aquest Decret llei inclou, a més, la presentació de la llista d'usuaris, l'increment d'IVA i molts altres aspectes. Molts som els que pensem que aquest Decret llei té l'objectiu d'entorpir, de bloquejar el procés de desplegament de la televisió digital.

Les nostres esmenes es situen en aquest àmbit, que és on es centra el desafiament actual del desplegament de la televisió digital. La nostra primera esmena demana això: instar el Govern de la Generalitat que intenti que el Govern central compleixi la normativa europea i que respecti l'interès general i l'accés de la televisió digital. Vull recordar que el Decret llei s'haurà de convalidar a les Corts en el termini d'un mes. El Grup de Convergència i Unió i el d'Izquierda Unida seran còmplices de les derives autoritàries del Govern dels senyors Aznar, Rodríguez i Cascos? Aquest és el tema, senyors diputats. (*Remor de veus.*) Còmplices d'una manera de governar que recorda tics autoritaris que crèiem superats amb l'adveniment de la democràcia? Aquest és el tema, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Silenci, si us plau!

El Sr. Carbonell i Abelló

Si CiU no es replanteja el seu suport al PP en matèria de comunicacions, seran possiblement còmplices d'un retorn al passat (*persisteix la remor de veus*)...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Carbonell i Abelló

...i d'una erosió de l'estat social i democràtic de dret que neix amb la Constitució del 78. Aquest és el sentit de la nostra esmena. Repeteixo, el problema, avui en dia, ja no és el problema de la plataforma única: el problema és un altre, molt més important.

La segona esmena, senyor president, vol fixar els criteris que haurien de definir la incorporació de la Corporació a la plataforma digital. Proposem tres criteris: el primer, el criteri de la rendibilitat econòmica i la viabilitat; segon, que ajudi al desenvolupament del sector audiovisual, i tercer, garantir l'ús del català en els futurs

canals temàtics. Tres criteris raonables i que la cambra, creiem, hauria de reconèixer.

I, finalment, demanàvem la lògica supressió de l'article cinquè.

Senyor president, acabo, i ho faig insistint en el fet que en aquest debat ens estem jugant molt més que l'estricta marc de les telecomunicacions digitals. Tinc la intuïció que ens trobem de bell nou en un combat per la llibertat, en un combat per les llibertats.

Senyor president, moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Popular, per presentar les seves esmenes. Té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, per un moment, escoltant el senyor Carbonell, he tingut la impressió que m'havia equivocat de moció i que no era aquesta en la que jo m'havia de posicionar per part del meu Grup. Realment, la defensa aferrissada que ha fet del senyor Polanco (*remor de veus*) és molt digna...

El vicepresident primer

Si us plau, silenci! Si us plau, silenci!

El Sr. Vilardaga González

...és molt digna de ser tinguda en compte, però, òbviament, nosaltres passarem al punt de l'ordre del dia, que és la Moció d'Iniciativa. (*Persisteix la remor de veus.*)

Estem d'acord que, malgrat la urgència amb què es va tramitar la interpellació i la inclusió d'aquesta Moció en el primer Ple de l'any, és cert que el senyor Guillot no ha pogut evitar el que ja sospitava que passaria, és a dir, que en aquest Parlament ens posaríem a discutir el controvertit tema de les plataformes de televisió digital, justament, després que s'haguessin produït els principals esdeveniments. I és una llàstima, perquè, si aquest Parlament hagués tingut ocasió de debatre el tema de la televisió digital al seu degut temps i amb la deguda tranquil·litat, potser entre tots hauríem arribat a conclusions que haguessin desaconsellat el pas donat per TV3 en el sentit d'arribar als coneguts acords amb Antena 3 i el Canal Plus que li van portar a formalitzar el passat dia 27 de gener l'anomenada Audiovisual Sport, actuació que el nostre Grup considera desencertada, sobretot després que la Televisió catalana hagués signat a Madrid el 29 de novembre de l'any passat, de l'any 96, l'acord de creació d'una plataforma digital en la qual la nostra televisió havia de participar en un 6%, perquè, tot i que la participació a Audiovisual Sport es consideri per alguns mitjans compatible amb l'acord signat el 29 de novembre passat, és més cert que en el moment solemne de la formalització de l'esmentada plataforma digital a què s'havia compromès TV3, aquesta es va abstenir, amb l'excusa que la necessitat d'autorització

del Govern català i del Parlament de Catalunya n'impeidien la signatura.

Sembla que TV3, mitjançant Audiovisual Sport, ha optat per unir els seus drets d'emissió del futbol als que ja acumulaven Antena 3 i Canal Plus creant una societat que monopolitza els drets de retransmissió i donant lloc, per tant, a una clara situació monopolística de fet, en perjudici –segons una resolució del Parlament Europeu– del dret d'accés de tots els espectadors als esdeveniments esportius de primer ordre, tal com succeeix en el cas o el dret a la informació.

Si això és veritablement així, tal com ho he expressat, si la televisió catalana ha optat per l'aprofitament monopolístic dels drets de retransmissió del futbol, entenem, francament, que s'ha equivocat. Primer, perquè aquesta situació no podrà ser acceptada en una societat com la nostra, immersa no només en un entorn espanyol, sinó en el seu conjunt europeu, que cada vegada rebutja amb més força tota situació de monopoli. Penseu, pensin, senyors diputats, que ja en aquests moments s'està parlant que determinades plataformes digitals que fan retransmissions esportives costaran als usuaris un mínim de cent mil pessetes l'any, i aquests preus s'incrementaran de manera molt notable si realment no s'arriba a una competència, tal com ja va preveure al seu moment el Govern de Madrid, i tal com va prendre les mesures adequades per evitar que això succeeixi.

En segon lloc, perquè Televisió, TV3, és una empresa pública que, per més que aspiri inútilment a autofinçar-se, els seus objectius van en realitat més enllà dels purament mercantils, i perquè la retransmissió digital dels partits de futbol no contribueix a garantir la preservació, per si mateixa, de la cultura catalana, ni contribueix tampoc a la normalització lingüística de Catalunya. Els gestors de la nostra televisió sembla que s'obliden que cultura i llengua constitueixen la seva principal raó de ser, per la qual cosa aquests objectius principals no haurien, sota cap concepte, de sostreure's al futur, és a dir, a les immenses possibilitats que ens obre la nova tecnologia digital. TV3, amb la seva actuació, ha dificultat la constitució d'una plataforma digital única i, en fer-ho, ha perjudicat aquells objectius principals de desenvolupament de la nostra cultura i de la nostra llengua, que no tindran la mateixa difusió des d'una única plataforma a nivell de tot Espanya que si es pertany a una sola de les dues o tres que poden operar al mateix territori. Penso que això és una evidència.

En un altre ordre de coses, hem de dir que el tema de les plataformes digitals suposa una important modernització de la societat espanyola, no només perquè el desenvolupament de la tecnologia digital ens incorpori a l'avantguarda del desenvolupament de les tecnologies –que implica, també, desenvolupament econòmic, empresarial i social–, sinó també perquè afavoreix un dret fonamental, que és el dret a la lliure informació.

En aquest sentit, el Partit Popular, al qual pertany el Grup que represento, considera, igual com el Govern central, que un projecte d'aquesta naturalesa hauria de requerir tres condicions bàsiques. En primer lloc, una plataforma única –i això ho hem defensat des del pri-

mer moment—, una plataforma oberta a la participació de tots aquells grups que, per raons d'interès financer, tecnològic o audiovisual, de continguts, tinguin alguna cosa a aportar, i al mateix temps —i a l'últim— una plataforma sense predomini de cap grup. Aquesta darrera condició considerem que és decisiva per a servir l'interès general, dins d'una societat plural i en un règim econòmic de mercat.

Però hi ha qui no ho ha considerat així, la qual cosa ha donat lloc, en aquests moments, a l'existència de dues plataformes, conegudes de tothom: el Canal Satèl·lit Digital i, en aquests moments, també la distribuïdora de televisió digital que encapçala el grup de Telefònica. Així doncs, està molt clar que la voluntat del Govern de Madrid era i és la d'impulsar, des del servei a l'interès general, una plataforma digital única, i ha estat aquest interès general i el dret de tots els ciutadans a la lliure informació, per evitar situacions monopolístiques de fet, els que han mogut el Govern, amb urgència i mitjançant l'oportú Decret llei, del qual s'escandalitza tant el Grup Socialista, el Decret llei 1/1997, a incorporar al dret espanyol la directiva 95/47, de 24 d'octubre, de la Comissió Europea, sobre ús de normes per a la transmissió de senyals de televisió, i per garantir el dret a la llibertat d'opció de serveis de televisió per satèl·lit.

Aquest Decret, vull recordar als representants d'Iniciativa que ha tingut el suport, en aquests moments, d'Izquierda Unida (*remor de veus*). En definitiva, es tracta de garantir el funcionament del mercat únic, per la qual cosa els descodificadors de senyals digitals hauran de ser homologats per un organisme europeu, naturalment amb les normes actuals, no amb les normes de fa més d'un any, i ser tots compatibles entre si. Es tracta, en definitiva, que permetin el canvi de targeta i amb això el pas d'una plataforma a una altra, sense necessitat de canviar de descodificador. Amb això es garantirà la llibertat d'expressió, i s'obrirà un dels sectors més estratègics de la indústria cultural al lliure joc de la competència. En aquest sentit, i donada la coincidència amb el que he dit, no ens cau cap anell per citar —i això va pel Grup Socialista d'aquest Parlament— l'exministre d'Indústria, senyor Joan Majó, que en el seu llibre, recentment publicat, i que es titula, *Chips, cables y poder*, adverteix que cal establir unes obligacions molt estrictes pel que fa a la necessitat que les xarxes tinguin un caràcter molt obert, tant en el sentit de la seva utilització per part dels proveïdors d'informació, com en el seu accés per part dels usuaris. I això significa, per exemple, l'obligatorietat d'una terminal d'accés de caràcter universal i obert...

El vicepresident primer

Senyor Vilardaga, se li ha acabat el temps.

El Sr. Vilardaga González

...independentment que el sistema de pagament sigui específic de cada empresa proveïdora. Així doncs, està molt clar que el nostre Grup, que el Partit Popular, que el Govern de l'Estat defensa i hem defensat sempre, des del primer moment, una plataforma única, sense predomini de cap grup, motiu pel qual hem presentat una esmena de modificació al primer dels punts de la Mo-

ció, en el sentit que el Consell Executiu col·labori amb el Govern i contribueixi amb les seves gestions i els seus actes a l'esmentat objectiu. En qualsevol cas, i sortosament, mitjançant les mesures legislatives i disposicions europees adoptades, tenim garantides la pluralitat i la llibertat d'accés a tots els ciutadans, siguin les que siguin les plataformes que s'arribin a constituir o que arribin a funcionar.

Això ens condueix a la conclusió...

El vicepresident primer

Senyor diputat, li prego que vagi acabant.

El Sr. Vilardaga González

Acabo en pocs segons, senyor president. (*Remor de veus*.)

El vicepresident primer

Acabi, si us plau.

El Sr. Vilardaga González

...que, tot i desitjant la constitució d'una plataforma digital única, l'existència de dues o tres a tot el territori nacional no representarà cap inconvenient ni limitació a la llibertat dels operadors de continguts, ni tampoc als usuaris, que és, en definitiva, l'obligació principal i prioritària del Govern.

Nosaltres, malgrat tot, ho repeteixo, hem fet (*remor de veus*) el possible per transaccionar els punts de la Moció, i hem proposat les corresponents esmenes. Si aquestes esmenes, finalment, són aprovades pel grup proposant, nosaltres les votarem favorablement; en cas contrari, votarem «no» a la totalitat de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor Carbonell em demana la paraula, en virtut de quina raó?

El Sr. Carbonell i Abelló

Per al·lusions, si us plau... Per contradiccions.

El vicepresident primer

Si fos per contradiccions, bé, però, en un debat, alludir-se és inevitable; per tant, si és per contradiccions, té la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Gràcies, senyor president, molt agraït. Jo, senyor Vilardaga, no sé si a vostè l'ha traït el seu subconscient o inconscient; en tot cas, jo, durant tota la meua intervenció no he fet cap referència a cap plataforma concreta ni a cap grup concret: he fet referència a un decret llei que, al nostre parer i al parer de molts ciutadans, pot erosionar l'estat social i democràtic de dret, i, efectivament, està erosionant la normativa europea.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, perquè realment ha estat una intervenció per contradiccions. (*El Sr. Vilardaga González demana per parlar.*) No, de rèplica, no, si us plau. Si vostè també se sent contradit, doncs, digui en el que cregui que ha estat contradit, perquè no hi ha cap torn de rèplica, ara, si us plau.

El Sr. Vilardaga González

Senyor Carbonell, simplement, vostè ha dit que no ha parlat de cap plataforma concreta, i penso que és a vostè a qui l'ha traït l'inconscient, perquè vostè ha parlat d'una querella, d'unes diligències que ha iniciat el fiscal general de l'Estat referents, precisament, al senyor Polanco i al senyor Asensio. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Crec que ha quedat clar; en el *Diari de Sessions* es veurà, diguem-ne, en les intervencions de cadascú. I, si m'ho permeten, passarem que fixi la seva posició el Grup que encara no ha intervingut, que és, concretament, el d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Un cop acabat el partit de tennis, el Grup d'Esquerra Republicana fixarà la seva posició. Aquest debat és interessant per moltes coses. Primer, perquè estem posant damunt la taula un fet que de vegades oblidem: la tecnologia no és neta, la tecnologia no és pura, la tecnologia està contaminada perquè és un instrument del poder. (*Remor de veus.*) I és un instrument del poder real, no del poder dels partits polítics o de les institucions, sinó del real poder, el poder del món empresarial i el poder del món mediàtic. Per això la passió en aquest debat, per això la passió exacerbada en aquest debat, perquè estem debatent entre fórmules distintes del poder empresarial i del poder mediàtic.

Aquest debat fa olor de podrit, realment, i realment fa olor de podrit (*remor de veus*), no només per les actituds fins ara preses pel Govern de l'Estat, que són no només el Reial decret 1/97, sinó que la gran majoria que ha pres al voltant d'aquest tema són incomprensibles, s'ha dit des d'aquí... No, no, són absolutament comprensibles des d'aquesta visió de la lluita entre el món empresarial i el món mediàtic, absolutament comprensibles; però són segurament vergonyoses des de la concepció de les institucions democràtiques. Nosaltres no podem donar suport a aquesta actitud del Govern central. No hi podem donar suport, ni al seu Decret, i si altra gent li dóna suport... (*Remor de veus.*)

Aquí s'ha dit que hi havia problemes... Senyor Casas, vol dir que, si hi ha altra gent que li dóna suport, doncs, deuen estar igualment de contaminats pel mateix món empresarial i pel mateix món mediàtic, si l'interessa.

Aquí han dit que hi havien problemes; efectivament, hi han dos problemes. Per un cantó, la baralla entre oligarquies mediàtiques, la baralla entre oligarquies mediàtiques que han estat al servei de poders polítics, o pot-

ser al revés, potser al revés: de poders polítics que han estat al servei –i estan al servei– d'oligarquies mediàtiques. I un segon problema: la realitat nacional. I quan Esquerra Republicana de Catalunya diu «nacional» no diu el mateix que gent que ha parlat en aquesta estrada quan ha dit «nacional» i ha dit «país». Quan nosaltres diem «nacional» volem dir «el nostre país». I, des d'un punt de vista nacional, aquesta baralla oligàrquica, mediàtica i empresarial és, a més a més, una baralla aliena, estrangera. (*Remor de veus.*) Perquè en cap dels casos –en cap dels casos– la realitat del nostre país com a nació i la realitat de la nostra cultura importa el més mínim en aquesta baralla.

Sort tenim, sort tenim de dues coses: primera, que, en aquest cas, el comportament darrer, i fins ara, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha estat correcte; no em cauen els anells, perquè és una frase que no s'utilitza en la nostra llengua, però no em dol res reconèixer que en aquest moment, i fins ara, fins i tot amb uns començaments dubitatius, el comportament de la Corporació ha estat correcte. Però hem d'agraciar encara més una segona sort, que és el que ens permet que des de Catalunya tinguem a la llarga alguna cosa a dir en el tema, que és més que un club, i que és el Barça. Malauradament, i realment, si TV3 no tingués els drets d'imatge del Futbol Club Barcelona, TV3 seria en aquesta tema com Euskal Telebista o la Televisión Gallega, és a dir, un zero a l'esquerra, i on a ningú tant li faria en quina plataforma va perquè a ningú tant li faria l'oferta que té. Aleshores tindrem català en alguna plataforma perquè hi ha TV3 i perquè darrere de TV3, en aquest negoci, hi ha el Barça. Per això des del punt de vista de la realitat nacional ens interessa una única plataforma: senzillament, perquè en el percentatge lingüístic de les emissions que es rebran a casa, si hi ha dues plataformes, el percentatge del català baixarà molt més que si n'hi ha una, senzillament per això.

Perquè no sé si vostès s'hauran adonat –suposo que sí– que des de fa uns dies els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya ja poden rebre a casa moltes més emissores, molts més canals, però aquests molts més canals tots són en una altra llengua que la nostra, i, per tant, no ens mantenim en els mateixos nivells de normalització lingüística de fa quinze dies, sinó que a nivell televisiu hem regredit molt. És per aquest motiu que el Grup d'Esquerra Republicana està per la plataforma única. Ara, evidentment, una plataforma única que no sigui unificada a la força, una plataforma única que no sigui monopolista –que no sigui monopolista– i una plataforma única en la qual intervinguin les empreses de comunicació audiovisual amb experiència –i les empreses de comunicació amb experiència. Una plataforma en la qual hi hagi diaris de conegut contingut progressista i de respecte respecte a la nostra realitat nacional com és *Las Provincias*, o *El Mundo*, o l'*ABC*, doncs, és una plataforma única discutidament entusiasta per al nostre Grup.

Nosaltres no hem presentat cap esmena perquè –les teníem preparades– la rapidesa dels fets en el tema ens feia pensar de demanar avui, ara i aquí, al Grup d'Iniciativa per Catalunya que retirés la seva Moció en virtut d'assistir demà a la compareixença del director ge-

neral de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ens donarà una informació molt més completa del que opina la Corporació, i jo espero demà poder dir-li al director general el mateix que els he dit a vostès aquí, que crec que la seva posició és correcta –vol dir que no ens explicarà una altra història, que no haurà variat; si ha variat, direm el contrari–, i convocar demà mateix una reunió de portaveus dels grups i, els que es posessin d'acord, fer una proposició no de llei per presentar en el Ple, al màxim de consensuada possible i respectant sempre com a primer signant el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que és el que ens porta avui la Moció.

Em sembla, però, que aquesta proposta que el nostre Grup volia fer, i per la qual, diguem-ne, ens havíem reservat el fet de no fer esmenes, vist el debat, és difícil, no? Nosaltres la mantenim, però insistim en el nostre posicionament. És a dir, aquest és un tema en què es mouen grans interessos oligàrquics i que, per tant, dues, tres o quatre, sempre s'hi estan jugant altres interessos que els dels ciutadans i les ciutadanes; segon, és un tema que s'està coent a esquenes de la nostra realitat nacional, és un tema en el qual ens interessa treure-hi cap, i és un tema en què hi acabarem traient cap, i a vegades, per aquelles coses que ens passen als catalans i a les catalanes, no potser per la via que caldria, però per una via. I és per això que el nostre Grup aposta per la plataforma una i, insisteixo, única i no unificada.

Per això votarem a favor de la Moció d'Iniciativa per Catalunya i per això, si el Grup d'Iniciativa reconsiderés la nostra proposta, mantindríem aquesta proposta de consens, i si no la reconsidera entenem que el transcurs del debat explica que segons quin consens és difícil d'arribar-hi en aquest tema de manera clara. Aleshores, ho votariem a favor; a més a més, hi ha hagut un moment abans que teníem dubte d'algun grup a veure què acabava votant i ens feia una certa por coincidir en el vot en aquest tema, però finalment veiem que no hi coincidirem, i, per tant, votarem amb absoluta tranquil·litat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. En primer lloc, evidentment, nosaltres acceptem l'esmena número 1 de Convergència i Unió i la número 3 –ja he dit que retiràvem els punts 2 i 5 de la Moció. I això per què? Doncs per sintonia amb els posicionaments, perquè Convergència i Unió és la força majoritària i perquè Convergència i Unió juga un paper determinant en la governabilitat de l'Estat, per sentit comú i per aproximació de postures amb l'aspiració d'una única plataforma digital.

No acceptarem l'esmena del Partit Popular perquè creiem que aquesta col·laboració amb el Govern en aquests moments és impossible, almenys com a posició políti-

ca, com a definició política. Al nostre entendre, el PP, el Govern del PP, no té cap autoritat ni credibilitat a hores d'ara sobre aquesta qüestió, vistes les posicions que ha mantingut i les propostes que ha fet i les actituds que ha desenvolupat.

Dir també que ni a nosaltres se'ns jutja com a Iniciativa per Catalunya –Esquerra Unida té el seu electorat, té els seus mecanismes de judici i els seus espais propis per al judici–, i que el portaveu d'Iniciativa per Catalunya al Congrés de Diputats, en Joan Saura, ja donarà explicació de quina és la postura d'IC, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, respecte a aquest Decret llei.

Dir també que en aquest procés que ens han fet com a grup parlamentari, de formació continuada, pensem acceptar lliçons d'antiautoritarisme fins i tot del PSC, que estem oberts que, tota lliçó antiautoritària, ens la puguin fer amb tota cordialitat i amabilitat, i segurament vostès tenen molta cosa a dir en això. I a partir d'aquí, evidentment, la posició del nostre Grup és no buscar titulars on és senzill..., donada la polarització mediàtica que existeix entorn de la qüestió de la plataforma digital, per a qualsevol polític o qualsevol orador és molt senzill anar a buscar un titular. Anem a intentar asserenar el debat, aportar de forma positiva des de Catalunya, des del Parlament de Catalunya, missatges i propostes que permetin sortides en positiu.

I és per això que, sobre si és possible una única plataforma digital, nosaltres creiem que sí. I aquesta Moció no és obsoleta, ni he entès això de la tecnologia..., que l'evolució de les tecnologies l'han feta obsoleta: no recordo quina tecnologia s'ha desenvolupat d'ençà del 16 de desembre fins ara. I un exemple: d'aquí a pocs dies Telefònica serà privatitzada quasi al cent per cent. Això vol dir que l'escenari, fins i tot de la plataforma liderada per Telefònica, modificarà i es canviarà substancialment. Però insisteixo que aquesta opció, aquesta possibilitat d'anar a una única plataforma, al nostre entendre té, com ja es deia abans... –i, el senyor Bargalló, coincideixo plenament amb les afirmacions que feia–, per viabilitat econòmica, per defensa dels interessos propis com a Catalunya, per evitar hegemonies mediàtiques i per fer més efectiva la participació pública.

És per això que no podem acceptar les esmenes del Grup Socialista –la tercera ja queda fora, perquè hem retirat el punt cinquè–, perquè les esmenes 1 i 2 del Grup Socialista es col·loquen fora del que nosaltres intentem situar al bell mig d'aquest debat, de la proposta final, que és l'única plataforma digital. És a dir, en cap de les dues esmenes aborden aquesta qüestió: una és una afirmació –segurament oportuna, donades les actituds del Govern central– de respecte a les directrius comunitàries, etcètera, i la segona –que segurament, segons com vagin les coses, ja hi haurem d'arribar, i ho discutirem en el seu moment–, que si calgués prendre qualsevol decisió respecte a la plataforma digital fos per viabilitat econòmica, etcètera, etcètera. Però en aquests moments el debat que el nostre Grup vol plantejar, que ha pogut consensuar amb Convergència i Unió, que ha pogut parlar amb el Grup Mixt i amb Esquerra Republicana i arribar a un cert acord, és la ne-

cessitat de la plataforma única digital. Si no hi ha plataforma única digital, jo crec que tots hi sortirem perdent, i especialment com a Catalunya. Fins i tot els partits polítics catalans. Perquè, en fi, algunes afirmacions d'aquí, algunes actituds que es poden desprendre d'aquí, fins i tot semblen quasi ridícules. Nosaltres no formem part, com a grups –fins i tot aquells partits que puguin estar més associats a nivell d'Estat–, de les grans lògiques i dinàmiques de poder, la gent d'aquí no sopa amb el Polanco, ni dina amb l'Asensio ni no sé què; nosaltres som el que som, i aquest país és un país de sis milions d'habitants que té unes necessitats i que té unes dificultats, i entorn d'això, entorn d'aquestes necessitats i dificultats, creiem que una única plataforma pot protegir millor els interessos públics, els interessos nacionals, evitar hegemonies i, a partir d'aquí, garantir-ne la viabilitat econòmica.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors...

El vicepresident primer

Senyor Guillot, si us plau...

El Sr. Guillot i Miravet

Perdó...

El vicepresident primer

És que aquesta Presidència no ha advertit si s'ha pronunciat sobre l'esmena del Grup Mixt.

El Sr. Guillot i Miravet

Del Grup Mixt, sí, perdó, me n'havia descuidat: nosaltres acceptaríem l'esmena que ha presentat el Grup Mixt.

El vicepresident primer

Doncs molt bé, doncs, moltes gràcies.

Aquesta Presidència adverteix que el senyor Guillot ha retirat els punts 2 i 5 de la Moció, i espera si algun grup demana votació separada d'algun dels punts. *(Pausa.)* No sent així, passarem a votar-la, la Moció, globalment.

Comença la votació.

La Moció ha estat aprovada per 75 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i tretze minuts.